

Vođen rukom Gospodnjom

Habakukove dvije ploče

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakukove dvije ploče 4 od 95

Meni je prilično teško proći kroz osam stranica bilježaka u izlaganju od otprilike jednoga sata. A ako primijetite, imamo 20 stranica; stoga vam samo dajem do znanja da nemam namjeru čitati ove bilješke. Namjeravam pročitati neke od ovih odlomaka ovdje zbog onih koji prate putem LiveStreama i koji mogu preuzeti bilješke; i zbog onih koji će ovo naposljetku gledati na DVD-u, kako bi to imali zabilježeno za sebe, ako im ti članci već nisu dostupni. Ono čime se bavimo jesu Habakukove dvije ploče, i u ovom trenutku sve što činimo jest nastojanje da pokažemo kako je Ellen White bila u skladu s istinama prikazanima na ovoj Karti iz 1843. godine.

Prva tri izlaganja koja smo jučer zaključili pokazivala su da Ellen White jasno i izričito potvrđuje vremensko proročanstvo o 2520 kao valjano u Early Writings, stranica 236.

Govoreći o prvom razočaranju u ožujku 1844., ona kaže da su nakon razočaranja mileriti nastavili proučavati Bibliju te su otkrili da su isti dokazi koji su ih naveli da za 1843. predvide 2520, 2300 i 1335, upravo ti isti dokazi tada bili prepoznati 1844. godine kao dokaz da su ta proročka razdoblja završila 1844. godine. Također smo razmotrili kako su jedina proročka razdoblja o kojima je ona mogla govoriti ova dva [misleći na 2520 i 2300 na Karti iz 1843.], a ne 1335. Razdoblje od 1335 započelo je u razdoblju naše ere; završilo je 1843. godine. Prema tome, ona time daje svoju potvrdu razumijevanju proročanstva o 2520 i 2300 godina.

A zatim je nastavila dalje govoreći da je tijekom tog razdoblja, kada su počeli dokazivati da su tri vremenska proročanstva završila 1844., upravo to izazvalo progonstvo koje je Millerite istjeralo iz crkve. Dakle, nije slučajnost što se ovdje, na svršetku svijeta, muškarce i žene progoni u Adventističkoj crkvi zato što iznose informacije o tome zašto je 2520 završilo 1844.

Vođen rukom Gospodnjom

Dakle, sada prelazimo na drugu temu, ovu ovdje [upućujući na AD508 na karti iz 1843.]. Uvidjet ćete, ako niste pogledali te karte, da sestra White o ovoj karti iz 1843. kaže: „Vidjela sam da je Gospod upravljao u ovoj karti“, a o ovoj karti iz 1850. kaže da je Bog bio u objavljivanju ove karte. Dakle, rekla nam je da je Bog bio uključen u izradu obiju tih karata, i da je način na koji su ustrojene bio ljudski namjeren. Mileriti su to učinili namjerno, ali po Božjem naumu.

Ovdje gore, od 677. pr. Kr. do onoga za što su vjerovali da je 1843. po. Kr., nalazi se stupac [upućujući na drugi stupac zdesna na Karti iz 1843.] koji određuje 2520, koji počinje 677. pr. Kr. i za koji su mislili da završava 1843. po. Kr.

I zadržali su taj slikoviti prikaz na Karti iz 1850., odavde [upućujući na treći stupac slijeva] 677. pr. Kr. do ovdje, 1844. po. Kr. To je stupac 2520 koji postoji na objema Kartama.

I usred ovih stupova, u oba slučaja, nalazi se križ.

A odmah ispod križa nalazi se oznaka za Svagdašnju. A simbol Svagdašnje, poganstvo, korijen poganske religije, jest samouzvišenje; i upravo se tu može vidjeti ruka Gospodnja u tome, ne nužno ljudska ruka na oba ova prikaza.

Da bi se od nas, od tebe i mene, ili od bilo koga, uklonilo samouzvišenje, moramo doći podno križa, kako je prikazano na oba ova dijagrama. Ta je pouka ilustrirana.

I, naravno, kada govorimo o stupcima 2520 s križem u sredini, znamo da se, u ispunjenju Daniela 9, kada je Krist došao potvrditi Savez s mnogima za jedan tjedan, taj jedan tjedan izjednačuje s 2520 dana, a usred toga tjedna bio je razapet. Dakle, u sredini tih stupaca na svakom od ovih grafikona vidimo križ, a oni upućuju na 2520 dana tijekom kojih je Krist potvrdio Savez s mnogima.

Dakle, sada ćemo razmotriti Svagdašnju i potvrdu Ellen White u pogledu nje.

„Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao da je po drugi put ispružio svoju ruku da vrati ostatak svojega naroda, te da se napori moraju udvostručiti u ovo vrijeme sabiranja. U rasijanju Izrael bijaše udaren i razderan, ali sada će u vrijeme sabiranja Bog iscijeliti i poviti svoj narod. U rasijanju su napori učinjeni da se proširi istina imali tek malen učinak, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog pružio svoju ruku da sabere svoj narod, napori da se proširi istina imat će svoj namijenjeni učinak. Svi trebaju biti sjedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je pogrešno da se itko poziva na rasijanje kao na primjer koji bi nas sada trebao voditi u sabiranju; jer kad Bog sada ne bi učinio više za nas nego što je tada učinio, Izrael nikada ne bi bio sabran. Vidjela sam da je karta iz 1843. bila usmjerena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“

„Tada sam u vezi sa —svagdašnjom’ (Daniel 8:12) vidjela da je riječ —žrtva’ dodana ljudskom mudrošću te da ne pripada tekstu, i da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo svi bijahu ujedinjeni u ispravnom razumijevanju —svagdašnje’; ali u pometnji nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i zbrka. Vrijeme nije bilo kušnja od 1844., niti će ikada više biti kušnja.“

Gospodin mi je pokazao da poruka trećega anđela mora ići i biti objavljivana raspršenoj djeci Gospodnjoj, ali ne smije biti vezana uz vrijeme. Vidjela sam da su neki zapadali u lažno uzbuđenje koje je proizlazilo iz propovijedanja vremena; ali poruka trećega anđela snažnija je nego što vrijeme može biti. Vidjela sam da ta poruka može stajati na vlastitome temelju i da joj nije potrebno vrijeme da je učvrsti; te da će ići u silnoj snazi, obaviti svoje djelo i biti skraćena u pravednosti.

„Tada mi je bila skrenuta pozornost na neke koji su u velikoj zabludi vjerujući da je njihova dužnost poći u Stari Jeruzalem te misle da ondje imaju obaviti neko djelo prije nego što Gospodin dođe. Takvo je gledište takvo da odvraća um i zanimanje od sadašnjega Gospodnjeg djela pod porukom trećega anđela; jer oni koji misle da tek trebaju poći u Jeruzalem imat će ondje svoje misli, a njihova će sredstva biti uskraćena djelu sadašnje istine kako bi sebe i druge odveli onamo. Vidjela sam da takvo poslanje ne bi ostvarilo nikakvo stvarno dobro, da bi bilo potrebno veoma mnogo vremena da se i vrlo malo Židova navede da povjeruju čak i u prvi Kristov dolazak, a još manje da povjeruju u Njegov drugi dolazak. Vidjela sam da je Sotona uvelike prevario neke u tome te da bi duše svuda oko njih u ovoj zemlji po njima mogle biti pomognute i navedene da drže Božje zapovijedi, ali oni ih ostavljaju da propadnu. Također sam vidjela da Stari Jeruzalem nikada neće biti ponovno izgrađen te da Sotona čini sve što je u njegovoj moći da sada, u vrijeme sabiranja, navede umove djece Gospodnje na ove stvari, kako bi ih spriječio da ulože sav svoj interes u sadašnje Gospodnje djelo i naveo ih da zanemare nužnu pripremu za dan Gospodnji.” Early Writings, 74–76.

Nekoliko stvari koje ćemo pokazati jest da imamo jedan odlomak iz knjige Early Writings, stranica 74. Time smo se već bavili. Mnogim od ovih stvari kojima ćemo se baviti u ovom izlaganju bavili smo se i prije; ali većina nas ne razumije da je ovaj odlomak u knjizi Early Writings prošao kroz razvoj. U obliku u kojem postoji u knjizi Early Writings, ljudi će se onime što se nalazi u Early Writings služiti kako bi iskrivili istinu. Ali ako se vratite izvornim izvornim dokumentima, uklanja se logika na kojoj temelje svoje iskrivljavanje istine.

Dakle, o ovome bi se moglo mnogo toga reći. Ja ću samo naznačiti nekoliko točaka, jer se ovdje bavimo Svagdašnjom. No, želio bih da u ovom odlomku iz Spisa ranih uzmete na znanje prve dvije misli, 23. rujna.

Dobro. Ako vam to nije poznato, ondje možete staviti 23. rujna 1850.; 23. rujna 1850. To utječe na ispravno razumijevanje Svagdašnje žrtve.

Kraj prvoga odlomka izjava je kojom smo se ovdje već bavili proteklih nekoliko dana: „Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On želio; da je Njegova ruka bila nad njima i sakrila pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.“

Drugi odlomak kaže: „Tada sam vidio u vezi sa —svagdanjom’ (Daniel 8,12)” Sada želim da to jednostavno pohranite u svoje pamćenje — time ćemo se nesumnjivo pozabaviti kasnije, ako Gospodin dopusti — kada je Svagdanja prikazana na Karti iz 1843., upravo ovdje, piše: „ukidanje svagdanje”; piše: „Daniel 12,11 i 12.” Na Karti iz 1850., kada se govori o Svagdanjoj, piše: „poganska vlast ili kada je svagdanja uklonjena, Daniel 11,31.” Dakle, na tim dvjema Kartama, naglasak koji se prepoznaje iz Daniela 11,31 i Daniela 12,11 jest ukidanje Svagdanje. U redu?

A u Danielu 11:31 i Danielu 12:11 hebrejska riječ koja se prevodi kao „ukloniti” jest sur, a znači „uzeti”; znači „odstraniti”.

Ali, u Danielu 8, u 11. retku, gdje se kaže da je Svagdašnja oduzeta, upotrijebljena je druga hebrejska riječ. To je rum, i znači „uzdići i uzvisiti”.

Dakle, William Miller služio se Crudenovom konkordancijom, a Crudenova konkordancija ne pruža nikakav uvid u hebrejski ili grčki. Stoga je Gospod usmjeravao milerite; jer od triju mjesta u Knjizi proroka Daniela gdje se spominje Svagdašnja, u 8. poglavlju, 11. poglavlju i 12. poglavlju, u 11. i 12. poglavlju hebrejska riječ prevedena kao „ukloniti” znači „ukloniti”. I upravo to oni naglašavaju na tim kartama: kada je poganstvo bilo uklonjeno, započela bi proročanstva o 1290 i 1335 dana.

Ali, u Danielu 8, kada se uzme Svagdašnja, ne govori se o uklanjanju; govori se o tome da se religija poganstva uzdiže i uzvisuje. Dakle, mileriti su to ispravno razumjeli. Pozvali su se na dva poglavlja u Danielu koja govore o tome da se Svagdašnja uzima.

Ali ovdje u Ranim spisima, i kako se vraćamo kroz izvorne izvorne dokumente, vidjet ćete u ovom poglavlju da izvorno toga upućivanja na Daniela 8:12 nema. Ne znam je li im Ellen White rekla da to uključe 1882. godine kada su tiskali Rane spise, ili je to unio jedan od urednika. To me ne uznemiruje, jer se ovdje ne govori o oduzimanju.

U drugom odlomku stoji: „Tada sam u vezi sa —svagdašnjom’ (Daniel 8:12) vidjela da je riječ —žrtva’ umetnuta ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavili poziv o času suda.”

Prije nekoliko godina imali smo sastanak s nekim od istaknutih pastora u Njemačkoj i s nekim profesorima bogoslovija iz Njemačke, ondje u Njemačkoj, gdje sam izlagao, a oni su bacali svoje kamenje na ovu poruku.

A ondje je bio jedan pastor iz Italije, i iznio je jedan od ludih argumenata o ovom retku. A ono što je rekao bilo je—a postoji nekoliko ludih argumenata o Svagdašnjoj, pa tako nalazite da se ovaj ludi argument često rabi, i mi ćemo ga ovdje unijeti u zapis. Kaže: „Tada sam vidjela u vezi sa —svagdašnjom’ (Daniel 8:12) da je riječ —žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavili vijest o času suda.” Evo ludog argumenta: Kažu da Ellen White ovdje ne podupire Svagdašnju; ona podupire pionirsko razumijevanje da je riječ žrtva dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu. U redu? Dakle, ovaj pastor iz Italije iznosi taj argument.

I rekoh: „Pa, objasnite mi sljedeću rečenicu, pastore.”

Sljedeća rečenica kaže: „Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo svi bijahu ujedinjeni u ispravnom razumijevanju —‘svagdašnje’;” Ovo se ne odnosi na ispravno gledište da je riječ sacrifice dodana ljudskom mudrošću. Ellen White ovdje—a ovo je teško, ovo je teško za te ljude koji danas u adventizmu odbijaju čuti i odbijaju vidjeti. Zbog ovoga odlomka vjerojatno je više teologa izgubilo svoje spasenje nego zbog ijednog drugog odlomka u Duhu proroštva. Ne pretjerujem; mislim da je to vjerojatno točno.

U ranom dijelu 20. stoljeća, kada se u adventizam uvodilo lažno gledište o Svagdašnjoj, svi koji su se oko toga borili, s obje strane toga pitanja, znali su da se bore upravo oko ovoga odlomka. Kada je Stephen Haskell stao u obranu pionirskog gledišta da je Svagdašnja poganstvo, što je učinio? Ponovno je tiskao ovu kartu iz 1843. godine i stavio je ovaj odlomak na dno. Dakle, ovaj je

odlomak žarište prijepora, i upravo su ovdje mnogi, mnogi ljudi pali na svoje mačeve i umrli.

Dakle, na najmanjoj razini onoga što želim da ovdje uvidite, budući da imate ljude poput, u novije vrijeme, Stevea Wohlberga iz White Horse Ministries, koji se protivi ovoj poruci. I jedan od njegovih argumenata glasi: „Pa, Ellen White nikada nije imala stajalište o Svagdašnjoj, stoga ga ni ja ne moram imati”, što je bilo posve besumno stajalište. No, čak i ako mu dopustimo mogućnost da Ellen White nije imala stajalište o tome, što ona kaže u ovom navodu? Ona kaže da su pioniri imali ispravno gledište o tome. Čak i ako ona nije znala što je to, ovdje ipak kaže da postoji ispravno gledište, što znači da postoji i pogrešno gledište, možda i nekoliko pogrešnih gledišta.

Imate ljude poput Vancea Ferrella. Vance Ferrell; ljudi imaju povjerenja u Vance Ferrellova proročka tumačenja, a ja ne znam zašto. Vance Ferrell nije jedini, ali on je jedan od onih koji kažu da Svagdašnje predstavlja i poganstvo i Kristovu službu u Svetišću. U redu? On govori da ovaj simbol predstavlja Sotonu i Krista.

Kakvo se rasuđivanje primjenjuje u takvu načinu razmišljanja?

Dobro, sestro White, bez obzira na to što „Svakidašnja“ ovdje predstavlja, ona kaže da postoji ispravno gledište. Dakle, možemo se barem složiti s tom pretpostavkom ovdje, zar ne?

„Tada sam u vezi sa —svagdašnjom' (Daniel 8,12) vidjela da je riječ —žrtva' umetnuta ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kad je jedinstvo iščezlo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju —svagdašnje'; ali u zbrci nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta,”

To sam rekao talijanskom pastoru. Rekao sam: „U redu. Možete li mi navesti bilo kakve povijesne reference prema kojima su nakon 1844. prihvaćena druga gledišta o riječi »žrtva«?”

I na neki se način u ovom trenutku povukao od toga.

Od 1844. godine prihvaćena su i druga gledišta o Svagdašnjoj službi; a što su ona proizvela? Tamu i zbrku.

Podcrtajte „tamu i zbrku“, jer kada sestra White dalje govori o Svagdašnjoj, govori o tami i zbrei, a mi ćemo vam jutros pokazati neke od njih.

Prihvatite pogrešno gledište o Svagdanjoj i ono proizvodi tamu i pomutnju.

„Vrijeme nije bilo kušnja od 1844. godine i nikada više neće biti kušnja.“

Dakle, u vezi sa Svagdašnjom koju ovdje vidite, evo argumenta. Ovo je argument danas; ovo je argument koji je predstavio sin Ellen White. Predstavili su ga i drugi, ali on je taj koji ga je unio u povijesni zapis adventizma. On glasi da, kada čitate ovaj odlomak, ono što trebate razumjeti jest kontekst određivanja vremena.

—„prihvaćena su druga gledišta“—u vezi sa Svagdanjom—„a uslijedili su tama i pomutnja. Vrijeme nije bilo kušnja od 1844. godine, niti će ikada više biti kušnja.

„Gospodin mi je pokazao da poruka trećega anđela mora poći i biti naviještena raspršenoj djeci Gospodnjoj, ali ne smije biti vezana uz vrijeme.”

Vidite li zašto Willy White kaže da trebamo sagledati kontekst određivanja vremena?

Govori o zbrci koju su pogrešna gledišta o Svagdašnjoj proizvela; vrijeme nije bilo kušnja; a zatim slijedi odlomak o određivanju vremena.

Dobro, ovo morate razumjeti: Ovaj odlomak o određivanju vremena nije bio u izvornom dokumentu; a izjava da vrijeme nije bilo test, ta je rečenica izmijenjena. Ona pogrešno prikazuje izvornu misao Ellen White. Ona nije povezivala ništa u vezi s određivanjem vremena sa Svagdanjom. To je ono što želimo razmotriti jutros.

Dakle, kao što sam rekao, nećemo čitati sve ove stranice. Samo ću se pobrinuti da ih imate u svom posjedu kako biste mogli provjeriti ono što govorim; jer, kao ljudsko biće, postoji mogućnost da vas dovodim u zabludu.

Arthur White — „Kontekst određivanja vremena”

Zagovornici staroga gledišta tvrdili su da je formulacija ove izjave [Early Writings, 74–75.] stavljala nebesko odobrenje na gledište o svagdanjoj službi koje je zastupao Miller, a koje je naposljetku ponovio Uriah Smith.

Arthur White, sin Willyja Whitea, u svom šestotomnom djelu o povijesti Ellen White, govoreći o stajalištu svoga oca, kojim je odbacivao ispravno gledište o Svagdašnjoj, kaže u EGW, svezak 6, na stranici 252,

„Zagovornici staroga gledišta“ — da je Svagdašnja predstavljala poganstvo — „tvrdili su da je formulacija ove izjave [Early Writings, 74–75.] stavljala nebesko odobrenje na gledište o Svagdašnjoj koje je zastupao Miller i koje je poslije ponovio Uriah Smith.“

Kad bi Arthur White bio istinski, točan povjesničar, znate li što bi ondje rekao? Jednostavno bi ondje umetnuo jednu riječ; ali, Arthur White, ovdje je promašio. Rekao bi: „Zagovornici staroga gledišta tvrdili su [ispravno] da je izričaj ove izjave, — tvrdili su da je izričaj ove izjave [Early Writings, 74-75.], stavio nebesko odobrenje na gledište o svagdanjoj službi koje je zastupao Miller, a koje je na koncu ponovio Uriah Smith.”

Ali on to ondje ne iznosi ispravno. On samo kaže ono čega se oni drže, kao da postoji mogućnost da su zastupali pogrešno stajalište. Ali nisu; imali su ispravno stajalište.

—„Zagovornici novoga gledišta“ — njegov otac, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, i sada se time neću baviti — „držali su da se ta izjava mora uzeti u njezinu kontekstu — kontekstu određivanja vremena.“

Upravo smo vam iznijeli njihov argument u djelu Early Writings, stranica 74.

—„Zagovornici novoga gledišta držali su da se ta izjava mora uzeti u njezinu kontekstu — kontekstu određivanja vremena. Ponavljane izjave Ellen White: „I have no light on the point” (Letter 226, 1908) i „I am unable to define clearly the points that are questioned” (Letter 250, 1908), kao i njezina nemogućnost da dade određenu izjavu kada joj je to pitanje bilo nametnuto, činile su se kao potpora njihovu zaključku. Također su bili uvjereni da poruke dane preko Ellen White neće biti u sukobu s jasno utvrđenim povijesnim događajima.” Arthur White, EGW, volume 6, 252.

Izvorna verzija — Review and Herald, 1. studenoga 1850.

A Rani spisi, stranica 74, kada su tiskani? Godine 1882.; knjiga Rani spisi tiskana je 1882. godine.

No izvorni se tekst odlomka iz Ranih spisa koji razmatramo nalazi u Review and Herald, 1. studenoga 1850., a to imate u svojim bilješkama. I sastoji se od nekoliko odlomaka te, kao što sam rekao, nećemo ih sve čitati.

Vidimo četiri odlomka na 2. stranici, zatim četiri odlomka na 3. stranici:

„Draga braćo i sestre, želim vam dati kratak prikaz onoga što mi je Gospodin nedavno pokazao u viđenju. Pokazana mi je ljupkost Isusa i ljubav koju anđeli imaju jedni prema drugima. Reče anđeo: — Zar ne možete vidjeti njihovu ljubav? — slijedite je. Tako i Božji narod mora ljubiti jedan drugoga. Radije neka krivnja padne na tebe nego na brata. Vidjela sam da poruka — prodajte što imate i dajte milostinju' od nekih nije bila iznesena u svojoj jasnoj svjetlosti; da pravi cilj riječi našega Spasitelja nije bio jasno prikazan. Vidjela sam da cilj prodavanja nije bio dati onima koji su sposobni raditi i sami se uzdržavati, nego širiti istinu. Grijeh je podupirati i povlađivati onima koji su sposobni raditi, a žive u besposličarenju. Neki su revno nastojali prisustvovati svim skupovima, ne da proslave Boga, nego radi — kruhova i riba'. Takvima bi bilo mnogo bolje da su kod kuće i da rade svojim rukama — ono što je dobro' — kako bi namirili potrebe svojih obitelji i imali što dati za podupiranje dragocjenoga djela sadašnje istine.“

Neki su, vidjela sam, pogriješili moleći za ozdravljenje bolesnih pred nevjernicima. Ako je tko među nama bolestan te pozove starješine crkve da se mole nad njim, prema Jakovu 5,14.15, trebamo slijediti Isusov primjer. On je nevjernike izveo iz prostorije, a zatim ozdravio bolesnoga; tako i mi trebamo nastojati odvojiti se od nevjere onih koji nemaju vjere kada se molimo za bolesne među nama.

Tada mi je pozornost ponovno bila usmjerena na vrijeme kada je Isus poveo svoje učenike nasamo u gornju sobu te im najprije oprao noge, a zatim im dao da jedu od razlomljenoga kruha, da predstavlja njegovo slomljeno tijelo, i soka od vinove loze da predstavlja njegovu prolivenu krv. Vidjela sam da svi trebaju postupati s razumijevanjem i slijediti Isusov primjer u ovim stvarima te, kada pristupaju tim uredbama, biti što je moguće odvojeniji od nevjernika.

Tada mi je bilo pokazano da će se izliti sedam posljednjih zala, nakon što Isus napusti Svetinju. Anđeo reče: Gnjev Boga i Janjeta uzrokuje uništenje ili smrt zlih. Na glas Božji sveti će biti silni i strašni kao vojska pod barjacima; ali oni tada neće izvršiti napisani sud. Izvršenje suda bit će na svršetku 1000 godina.

„Nakon što se sveti promijene u besmrtnost, budu zajedno uzneseni, prime svoje harfe, krune itd. i uđu u Sveti Grad, Isus i sveti sjedaju na sud. Knjige se otvaraju: knjiga života i knjiga smrti; knjiga života sadržava dobra djela svetih, a knjiga smrti sadržava zla djela opakih. Te su knjige bile uspoređene sa Zakonikom, Biblijom, i prema tome su bili suđeni. Sveti, u jedinstvu s Isusom, izriču svoju presudu nad mrtvim opakima. Gle! reče anđeo, sveti sjede na sudu, u jedinstvu s Isusom, i odmjeravaju svakome od opakih prema djelima učinjenima u tijelu, i uz njihova se imena bilježi što moraju primiti pri izvršenju presude. To je, vidjela sam, bilo djelo svetih s Isusom u Svetome Gradu prije nego što on siđe na zemlju, tijekom 1000 godina. Zatim, na svršetku 1000 godina, Isus, i anđeli, i svi sveti s njime napuštaju Sveti Grad, i dok s njima silazi na zemlju, mrtvi opaki uskrsavaju, i tada će upravo oni ljudi koji su ga —proboli,‘ uskrsnuvši, vidjeti ga izdaleka u svoj njegovoj slavi, s anđelima i svetima s njime, i naricat će zbog njega. Vidjet će tragove čavala na njegovim rukama i na njegovim nogama, i mjesto gdje su mu kopljem proboli bok. Tragovi čavala i koplja tada će biti njegova slava. Na svršetku 1000 godina Isus staje na Maslinsku goru, i gora se razdvaja, te postaje golema ravnica, a oni koji tada bježe jesu opaki, koji su upravo uskrsnuli. Tada Sveti Grad silazi i spušta se na ravnicu.“

Tada Sotona prožima uskrsle opake svojim duhom. Laska im da je vojska u Gradu malobrojna, a da je njegova vojska velika, te da mogu nadvladati svete i zauzeti Grad. Dok je Sotona okupljao svoju vojsku, sveti su bili u Gradu promatrajući ljepotu i slavu Božjega Raja. Isus je bio na njihovu čelu i vodio ih. Odjednom je ljupki Spasitelj nestao iz našega društva; ali uskoro smo čuli njegov ljupki glas kako govori: —Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, baštinite kraljevstvo pripravljeno za vas od postanka svijeta.‘ Okupili smo se oko Isusa, i upravo kad je zatvorio vrata Grada, na opake je bila izrečena kletva. Vrata su bila zatvorena. Tada su sveti upotrijebili svoja krila i uzdigli se na vrh zida Gradskoga. Isus je također bio s njima; njegova je kruna izgledala blistavo i slavno. Bila je to kruna unutar krune, njih sedam. Krune svetih bile su od najčišćega zlata, ukrašene zvijezdama. Lica su im sjala slavom, jer su bili u potpunoj obličnosti Isusovoj; i dok su se uzdizali i svi zajedno kretali prema vrhu Grada, bio sam zanesen tim prizorom.

Tada su bezbožnici vidjeli što su izgubili; i oganj je od Boga bio puhan na njih te ih je proždro. To je bilo izvršenje Suda. Bezbožnici su tada primili prema onome kako su im sveci, u jedinstvu s Isusom, odmjerili tijekom 1000 godina. Isti oganj od Boga koji je proždro bezbožnike pročistio je svu zemlju. Razvaljene, krševite gore rastopiše se od žestoke vrućine, kao i atmosfera, i sva strnjika bi proždrti. Tada se naša baština otvorila pred nama, slavna i lijepa, i baštinili smo svu zemlju obnovljenu. Svi smo povikali snažnim glasom: Slava, Aleluja.

Vidjela sam također da bi se pastiri trebali savjetovati s onima u koje imaju razloga imati povjerenje, s onima koji su bili u svim porukama i koji su čvrsti u svoj sadašnjoj istini, prije nego što počnu zastupati bilo koju novu važnu točku za koju mogu misliti da je podupire Biblija. Tada će pastiri biti savršeno sjedinjeni, a crkva će osjetiti jedinstvo pastira. Vidjela sam da bi takav postupak spriječio nesretne razdore, te tada ne bi bilo opasnosti da se dragocjeno stado podijeli i ovce rasprše, bez pastira."—

A zatim završava s još pet odlomaka koje sam za vas uokvirio, jer su upravo tih pet odlomaka iz članka oni koji će na kraju biti uvršteni u Early Writings. Zato je ovih posljednjih pet odlomaka uokvirano.

„Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao da je po drugi put pružio svoju ruku da vrati ostatak svoga naroda te da se napori moraju udvostručiti u ovo vrijeme sabiranja. U vrijeme raspršivanja Izrael je bio udaren i rastrgan; ali sada će, u vrijeme sabiranja, Bog izliječiti i poviti svoj narod. U raspršivanju su napori uloženi da se istina proširi imali tek malo učinka, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, napori da se istina proširi imat će svoj namjeravani učinak. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je sramota da se itko poziva na raspršivanje kao na primjere koji bi nas sada trebali voditi u sabiranju; jer kad Bog sada ne bi učinio više za nas nego što je tada učinio, Izrael se nikada ne bi sabrao. Jednako je nužno da istina bude objavljena u listu kao i da bude propovijedana.“

„Gospodin mi je pokazao da je karta iz 1843. bila vođena njegovom rukom i da se nijedan njezin dio ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakvima ih je on htio. Da je njegova ruka bila nad jednom pogreškom i prikrivala je u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok njegova ruka nije bila uklonjena.“

„Tada sam u vezi sa —Svakidašnjom' vidjela da je riječ —žrtva' umetnuta ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavili poklik o času suda. Dok je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju —Svakidašnje;' ali od 1844., u pomutnji, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i pomutnja.“

Gospodin mi je pokazao da vrijeme nije bilo kušnja od 1844. godine i da vrijeme nikada više neće biti kušnja.

„Tada mi je pozornost bila usmjerena na neke koji se nalaze u velikoj zabludi, da sveci još trebaju otići u Stari Jeruzalem itd. prije nego što Gospodin dođe. Takvo je gledište prikladno odvratiti um i zanimanje od sadašnjega Božjeg djela, pod porukom trećega anđela; jer ako trebamo ići u Jeruzalem, tada će naše misli prirodno biti ondje, a naša će sredstva biti uskraćena drugim namjenama kako bi se sveci doveli u Jeruzalem. Vidjela sam da je razlog zbog kojega im je bilo dopušteno da zapadnu u ovu veliku zabludu to što nisu priznali ni napustili svoje zablude, u kojima su bili tijekom niza proteklih godina.“ Review and Herald, 1. studenoga 1850.

Vidite li ih? Zna li o čemu govorim?

Dobro. Ako uđemo u ovih pet završnih odlomaka, vidjet ćete neke stvari koje su u izvorniku drukčije od onoga što ćete naći u Ranim spisima, stranica 74.

IZ PUBLIKE: Dakle, vi kažete da su ovi u kutiji izvornici?

Ovo u okviru, to su posljednjih pet odlomaka u ovom izvornom članku, i ovaj okvir ih okružuje. Tih pet odlomaka ono je što na koncu završava u Early Writings, str. 74.

Ali, kada je to bilo tiskano, kada je to bilo napisano? Studenoga 1850.

Dakle, podebljano sam označio ono što će biti izmijenjeno u ovih pet odlomaka. U vezi s ovime doći će do svojevrstne metamorfoze; jer će u vrlo skoroj budućnosti, 1851. godine, biti tiskana knjiga *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, te će uzeti ove odlomke i uvrstiti ih u *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*. I odavde [članak u *Review and Herald*, studeni 1850.] do *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* postoje neke manje uredničke izmjene koje su učinjene u ovih pet odlomaka. A zatim, od *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* iz 1851. do *Early Writings* iz 1882., postoje još neke dodatne uredničke izmjene, i upravo su te uredničke izmjene ono što stranicu 74 knjige *Early Writings* čini zamršenom.

Dakle, u ovih pet odlomaka koji se završavaju u izvornom rukopisu, u prvom odlomku, „23. rujna Gospodin mi je pokazao . . .”, to će biti promijenjeno.

U sljedećim odlomcima: „Tada sam vidjela . . .”; „Tada sam vidjela . . .”; „Gospodin mi je pokazao . . .”; i: „Tada mi je bila ukazana pozornost na . . .”; ove stvari dobivaju neke manje prilagodbe.

Prikazano deset temeljnih istina u trinaest odlomaka

Ali, ono što želim da vidite u ovih trinaest odlomaka izvornoga članka jest da je pokazala deset temeljnih stvari.

A sada se sjećam zašto su mi ove stvari otisnute podebljano. Nije zato što će se one mijenjati. Nešto vam naglašavam, ako želite uvidjeti, da joj je u ovih trinaest odlomaka bilo pokazano ovo . . . , bilo joj je pokazano ovo . . . , bilo joj je pokazano ovo . . . , bilo joj je pokazano ovo. A kada joj je bilo pokazano jedno, nakon što nam o tome kaže, tada joj je pokazano nešto što nije nužno povezano s onim što joj je upravo bilo pokazano: „Bilo mi je pokazano ovo . . . ; bilo mi je pokazano ovo . . . ; bilo mi je pokazano ovo”

Možete to provjeriti i sami pročitati, ali u tih trinaest odlomaka bilo joj je pokazano deset temeljnih istina.

Evo što joj je bilo pokazano. Bilo joj je pokazano o Božjoj ljubavi, o prinosima, o molitvi za bolesne, o bogoslužju Večere Gospodnje, o Sedam posljednjih zala povezanih s Tisućljećem, o novoj svjetlosti, o okupljanju nakon 1844., o izdavačkom djelu, o Karti iz 1843., o „Svakidašnjosti”, o „vremenu” kao kušnji, i o hodočašćima u Jeruzalem. I ako to pažljivo čitate, to nije tijek misli. To je vrlo jasno: „Bilo mi je pokazano ovo”, i ona bilježi ono što joj je bilo pokazano; i bilo joj je pokazano nešto što nije nužno povezano. To morate uvidjeti; jer, kako oni počinju povezivati te odlomke, počinju stvarati misao da ona govori nešto što zapravo nije rekla.

Review and Herald, 1. studenoga 1850.

U redu. Obratite pozornost na prvi odlomak od pet odlomaka kojima se bavimo iz studenoga 1850.

„Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao da je po drugi put ispružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda te da napori u ovo vrijeme sabiranja moraju biti udvostručeni. U vrijeme

raspršenja Izrael je bio udaren i razderan; ali sada, u vrijeme sabiranja, Bog će iscijeliti i poviti svoj narod. U raspršenju su naponi uloženi da se istina proširi imali tek malo učinka, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, naponi da se istina proširi imat će svoj namijenjeni učinak. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je sramota da se itko poziva na raspršenje kao na primjer koji bi nas sada trebao voditi u sabiranju; jer kad Bog ne bi učinio više za nas sada nego što je učinio tada, Izrael nikada ne bi bio sabran. Jednako je nužno da istina bude objavljena u listu kao i propovijedana.”—

Posljednja rečenica iz toga odlomka glasi: „Jednako je nužno da se istina objavljuje u tiskanom glasilu kao i da se propovijeda.” Dobro. Ta će misao biti odbačena.

Drugi od pet odlomaka koje razmatramo, gdje stoji: „Gospodin mi je pokazao“, vidite da sam to podcrtao.

—„Gospodin mi je pokazao da je karta iz 1843. bila vođena njegovom rukom i da se nijedan njezin dio ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakvima ih je on želio. Da je njegova ruka bila nad njima i prikrla pogrešku u nekima od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok njegova ruka nije bila uklonjena.”—

Razlog zbog kojega imam išta podcrtano u ova četiri odlomka na vrhu stranice jest taj što će ondje biti uredničkih izmjena kada to bude ponovno tiskano u djelu *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* 1851.

U redu. „Gospodin mi je pokazao“ bit će promijenjeno; „svojom rukom“ bit će promijenjeno; „da se nijedan njegov dio ne smije izmijeniti“ bit će promijenjeno.

Zatim u sljedećem odlomku otisnutom podebljanim slovima [četvrti odlomak] na stranici stoji,

—„Gospodin mi je pokazao da vrijeme nije bilo kušnja od 1844. godine i da vrijeme više nikada neće biti kušnja.”—

„Gospodin mi je pokazao“, to će biti promijenjeno. Ono što će učiniti sljedeće godine u djelu *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* jest da će taj odlomak od jedne rečenice spojiti s prethodnim odlomkom. Pretvorit će ga u jedan odlomak.

No, također, ako je riječ ili više riječi otisnuto podebljanim slovima, doći će do nekih drugih promjena u slogu; i dat ću vam primjer onoga što mislim.

A u trećem odlomku stoji,

—„Tada sam u vezi sa —Svakidašnjom' vidjela da je riječ —žrtva' dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda. Kada je vladalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju —Svakidašnje;' ali od 1844., u pometnji, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i pometnja.”—

Zatim u sljedećem odlomku otisnutom podebljanim slovima [četvrti odlomak] na stranici stoji,

„Gospodin mi je pokazao da vrijeme nije bilo kušnja od 1844. godine i da vrijeme više nikada neće biti kušnja.“ —

„Gospodin mi je pokazao“ — to će biti promijenjeno.

Ono što će sljedeće godine učiniti u djelu *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* jest da će taj odlomak od jedne rečenice spojiti s prethodnim odlomkom. Pretvorit će ga u jedan odlomak.

I promijenit će „Gospodin mi je pokazao” u „I meni je bilo pokazano.” U redu? Ta će dva odlomka spojiti u jedan odlomak, i promijenit će to u „I meni je bilo pokazano”, 1851.

—„Tada mi je bila ukazana pozornost na neke koji se nalaze u velikoj zabludi, da sveti još trebaju otići u Stari Jeruzalem itd., prije nego što Gospodin dođe. Takvo je gledište prikladno odvratiti um i zanimanje od sadašnjega Božjeg djela pod porukom trećega anđela; jer ako trebamo ići u Jeruzalem, tada će naši umovi prirodno biti ondje, a naša će sredstva biti uskraćena drugim potrebama kako bi se svete dovelo u Jeruzalem. Vidjela sam da je razlog zašto im je bilo dopušteno pasti u tu veliku zabludu taj što nisu priznali i napustili svoje zablude u kojima su bili tijekom niza proteklih godina.” *Review and Herald*, 1. studenoga 1850.

Ali, kada dođete do Spisa ranih, znate li što oni čine? Izostavljaju izraz: „Također mi je pokazano“, gdje će u Spisima ranih ovaj jedan odlomak reći: „Kad je jedinstvo postojalo prije 1844., gotovo svi bili su ujedinjeni u ispravnom razumijevanju — Svagdašnje žrtve, ali od 1844., u zbrci, bila su prihvaćena druga gledišta, te su uslijedili tama i zbrka.“ Izostavili su „Također mi je pokazano“, a sljedeća rečenica glasi: „vrijeme nije bilo kušnja od 1844.“ Odjednom ne znate da je ta misao o tome da vrijeme nije bilo kušnja jedna od stvari koje su joj bile posebno pokazane. Vjerujete da je to bilo dio njezine svjetlosti o Svagdašnjoj žrtvi, pri čemu je lažno gledište proizvelo zbrku.

To nije izvornik. Vi imate izvornik. Provjerite ga.

Sljedeći korak (drugi korak) — 1851. Kratak prikaz kršćanskog iskustva i pogleda Ellen G. White

Zatim, ispod ovoga, imate *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White*, tiskano 1851. godine; i imate prikaze raščlambe promjena koje su se dogodile, a postoji i jedna vrlo, vrlo značajna promjena.

„Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao [ranije—„showed”] da je po drugi put ispružio svoju ruku da povрати Ostatak svoga naroda i da napore valja udvostručiti u ovo vrijeme sabiranja. U rasijanju je Izrael bio udaren i rastrgan; ali sada, u vrijeme sabiranja, Bog će iscijeliti i poviti svoj narod. U rasijanju su naponi uloženi da se istina proširi imali tek malen učinak, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, naponi da se istina proširi imat će svoj namjeravani učinak. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je pogrešno da se itko poziva na rasijanje kao na primjere koji bi nas sada trebali upravljati u sabiranju; jer kad Bog sada ne bi učinio više za nas nego što je učinio tada, Izrael nikada ne bi bio sabran.

[Uklonjeno: Jednako je nužno da istina bude objavljena u novinama, kao što se propovijeda.]

[Odlomci spojeni] Vidjela sam [ranije—„Gospodin mi je pokazao”] da je karta iz 1843. bila

upravljena rukom Gospodnjom [ranije—„njegovom rukom”] i da se ne smije mijenjati; [ranije—„nijedan njezin dio ne smije se mijenjati”] da su brojke bile onakve kakvima ih je on htio. Da je njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok njegova ruka nije bila uklonjena.“

„Tada sam vidjela u vezi sa —Svakidašnjom', da je riječ —žrtva' dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu; te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda. Dok je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili složni u ispravnom shvaćanju —Svakidašnje'; ali od 1844., u pomutnji, prihvaćena su druga gledišta, te su uslijedili tama i pomutnja. [Odlomci spojeni] Također sam vidjela [Nekadašnje —„Gospod mi je pokazao”] da vrijeme nije bilo kušnja od 1844. i da vrijeme nikada više neće biti kušnja.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Vrijeme koje nije povezano s porukom trećega anđela

Ellen White imala je drugo viđenje od onoga viđenja koje je naposljetku uvršteno u Rane spise. Imala je nekoliko viđenja; no imala je viđenje u kojem joj je nešto bilo rečeno; bio joj je izrečen jedan odlomak, i ona ga je zapisala.

„Gospodin mi je pokazao da poruka trećega anđela mora poći i biti objavljena raspršenoj djeci Gospodnjoj, te da ne smije biti vezana uz vrijeme; jer vrijeme više nikada neće biti kušnja. Vidjela sam da su neki zadobivali lažno uzbuđenje koje je proizlazilo iz propovijedanja vremena; da je poruka trećega anđela snažnija nego što vrijeme može biti. Vidjela sam da ta poruka može stajati na vlastitom temelju i da joj nije potrebno vrijeme da je učvrsti, te da će ići u silnoj sili, izvršiti svoje djelo i biti skraćena u pravednosti.” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

O čemu ona ondje govori? Da poruku trećega anđela više nikada ne bismo trebali ponovno povezivati s vremenom, zar ne?

Amen? Jeste li sa mnom?

Gdje to nalazite? Gdje se to nalazi?

IZ PUBLIKE: (Nema odgovora.)

IZ SLUŠATELJSTVA: Nacrt kršćanskog iskustva i gledišta.

Skica kršćanskog iskustva i gledišta Ellen G. White, stranica 48, stranica 48.

U redu. Gdje nalazimo odlomak o kojem raspravljamo, a koji potječe iz Review and Herald, studeni 1850.; gdje se on nalazi u A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Pa, nalazi se, ako se vratite unatrag u svojim bilješkama, u A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, na stranici 61 i stranici 62.

Imate viđenje u knjizi A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White koje je zabilježeno na 48. stranici; zatim imate viđenje koje će na koncu završiti u knjizi Early Writings, na stranicama 61 i 62. Razdvojena su s 13 ili 14 stranica, zar ne?

A što će učiniti kada je riječ o Ranih spisa? Uzet će ovaj odlomak sa stranice 48 i umetnuti ga odmah nakon njezine izjave da vrijeme više nije kušnja. Spojit će dva viđenja.

Shvaćate li što želim reći?

ČOVJEK U PUBLIKI: Da.

Pratite li što želim reći?

POJEDINAC OSLJOVLJEN U PUBLIKI: (Potvrda.)

U redu, jer si ti onaj za kojega vidim manje potvrde.

Posljednji korak (treći korak) — Rani spisi, 1882.

U redu. Sada sam se vratio na 6. stranicu vaših bilježaka; a sada opet imate Rani spisi.

„23. rujna, . . . Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekim od brojki, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok Njegova ruka nije bila uklonjena.

Tada sam vidjela, u vezi sa „svagdašnjom” (Daniel 8,12), da je riječ „žrtva” dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavili navještaj o času suda. Dok je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili složni u ispravnom razumijevanju „svagdašnje”; ali u pomutnji nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta, a uslijedili su tama i zbrka. Vrijeme nije bilo kušnja od 1844., niti će ikada više biti kušnja.

Gospodin mi je pokazao da poruka trećega anđela mora poći i biti objavljena raspršenoj djeci Gospodnjoj, ali ne smije biti vezana uz vrijeme. Vidjela sam da su neki zadobivali lažno uzbuđenje, nastalo propovijedanjem o vremenu; ali poruka trećega anđela snažnija je nego što vrijeme može biti. Vidjela sam da ta poruka može stajati na vlastitu temelju i da joj nije potrebno vrijeme da bi je ojačalo; te da će poći u silnoj sili, izvršiti svoje djelo i biti skraćena u pravednosti.

„Tada mi je bila skrenuta pozornost na neke koji su u velikoj zabludi vjerujući da je njihova dužnost otići u Stari Jeruzalem . . .” Early Writings, 74–76.

A razlog zbog kojega je ovo otisnuto podebljanim slovima jest taj što je ovo odlomak ovdje gdje stoji: „. . . Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo svi bili su ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘svagdašnje’; no u zbrci nakon 1844. prihvaćena su druga gledišta, a slijedili su tama i pomutnja. Vrijeme nije bilo kušnja od 1844., niti će ikada više biti kušnja.” Trebate imati na umu da je ona izvorno, u svom prvom zapisu ove vizije, rekla: „Pokazano mi je da vrijeme nije bilo kušnja od 1844.”, i to je bio drugi odlomak. Pobrinula se da postoji razlika između onoga što joj je bilo pokazano o Svagdašnjoj i onoga što joj je bilo pokazano o tome da je vrijeme kušnja; te da sljedeći odlomak, koji govori o tome da nema povezivanja vremena s porukom trećega anđela, nije bio u izvornoj viziji. To je bilo na 48. stranici knjige Life Sketches, a ne na stranicama 61 i 62.

No, kada dođete do *Early Writings* 1882. godine, oni su ih spojili; i stoga, kada dođete do 1930-ih i otiskujete se u duboku tamu unutar adventizma, a Willie White kaže da, kada proučavate Svagdašnju, morate je proučavati u kontekstu vremena—„Žao mi je, Willie, tvoja je odgovornost bila da budeš onaj koji će dati točan povijesni zapis Duha proroštva. Ti si trebao biti onaj koji će poraziti Duh proroštva. A u svom prikazu *Early Writings*, stranica 75, zanemario si izvorne izvore, a ti izvorni izvori kažu da je, kada si preuzeo tvrdnju da se Svagdašnja mora razmatrati u kontekstu vremena u *Early Writings*, 74, to apsolutno neistinito.”—To je neistinito! To se ne može poduprijeti zapisom u Duhu proroštva. To se ne može poduprijeti poviješću toga vremenskog razdoblja.

U redu. Točka 1, sestra White kaže da postoji ispravno razumijevanje Svagdašnje, u Ranim spisima, 74. Primarni argument koji se kasnije nameće u povijesti glasi da, kada proučavate taj odlomak u Ranim spisima, 74, morate ga smjestiti u kontekst određivanja vremena. Taj je argument lažan; nije valjan!

Dakle, sada nam preostaje samo stajalište da postoji ispravno gledište o Svagdašnjoj. U redu? No, iz ovoga ćemo odlomka razmotriti još jednu misao.

Kaže: „23. rujna Gospodin mi je pokazao“ Dvadeset trećega rujna, kada? Godine 1850.: „23. rujna 1850. Gospodin mi je pokazao.“

Što joj je pokazao?

Jedna od stvari koje joj je pokazao bila je ta da su od 1844. godine prihvaćena i druga gledišta o Svagdašnjoj.

„Dana 23. rujna 1850. Gospodin mi je pokazao Kada je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom razumijevanju ‘Svakidašnje’; ali od 1844., u zbrci, prihvaćena su druga gledišta, a uslijedili su tama i pomutnja. The Review and Herald, studeni 1850.”

Ožujak 1850. „Svagdašnja“ je zemaljsko Svetište

Dakle, pri dnu 6. stranice imate odlomak koji potječe iz časopisa Review and Herald iz ožujka 1850., a to je članak Davida Arnolda.

„On [Daniel] također vidi istu tlačiteljsku silu — kako ustaje protiv Kneza knezova;“ čime se dokida zakonitost svih svakodnevnih žrtava ustanovljenih na Sinaju da se svakodnevno prinose sve dok ne dođe Sjeme. Ovdje je Krist, bit ili velika protupralikovna žrtva, bio ubijen od rimskih vojnika. Tako je po Rimu — „svagdašnja žrtva bila uklonjena“, a mjesto njegova svetišta bilo oboreno od Tita, rimskog vojskovođe, kada je razorio grad Jeruzalem i hram Božji, koji je sadržavao — „svetište“. Ovdje je započelo ispunjenje Kristove proročke izjave: „I past će od oštrice mača i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode, i Jeruzalem će gaziti pogani, DOK SE NE ISPUNE VREMENA POGANA.“ Luka 21:24.“ David Arnold, Review and Herald, ožujak 1850., svezak 1, broj 8.

U ovom članku David Arnold poučava da Svagdanja žrtva u Knjizi proroka Daniela predstavlja židovsko Svetište u Jeruzalemu, koje je poganski Rim uklonio 70. godine poslije Krista.

Rujan 1850. „Svagdanja služba” jest Kristova služba u Svetišu

Zatim u rujnu 1850., iste godine — i usput, tko je urednik časopisa Review and Herald 1850. godine? Njegovo ime je James White.

Stoga James White u rujnu 1850. objavljuje članak Crosiera koji uči da Svagdašnje predstavlja Kristovu službu u Svetišu.

Dakle, James White to ne naučava izravno, ali ljudi iz toga izvode zaključak i kažu da je to ono što on naučava. A zašto to govorim? To govorim iz ovoga razloga: u rujnu 1850. sestra White kaže da su od 1844. godine druga gledišta o Svagdašnjoj bila prihvaćena u tami te da je uslijedila zabuna.

Ta dva gledišta [Arnold i Crosier] nisu pionirsko gledište da je Svagdanjica poganstvo.

A na 7. stranici imate dva odlomka iz Crosierova članka, u kojima on zaključuje da je Svagdašnje Kristova služba u Svetišu.

„—I mjesto Njegova Svetiša bijaše oboreno;” Daniel 8:11. Ovo obaranje zbilo se u dane i posredstvom rimske vlasti; stoga Svetište iz ovoga teksta nije bila Zemlja, niti Palestina, jer je prvo bilo oboreno pri padu, više od 4.000 godina prije, a drugo pri sužanjstvu, više od 700 godina prije događaja o kojemu govori ovaj odlomak, i nijedno nije bilo oboreno rimskim djelovanjem.

„Svetište koje je oboreno pripada Onomu protiv kojega se Rim uzvisivao, a koji je Knez vojske, Isus Krist; a Pavao uči da je Njegovo Svetište na nebu. Nadalje, Daniel 11,30–31: —Jer će doći na nj lađe kitimske; i on će se ražalostiti i vratiti se, i gnjeviti se na sveti savez (kršćanstvo), i učinit će; pa će se vratiti i sporazumjeti se s onima (svećenicima i biskupima) koji ostavljaju sveti savez. I mišice (građanske i vjerske) stat će na njegovoj strani, i oni (Rim i oni koji ostavljaju sveti savez) oskvrnut će Svetište sile.’ Što je bilo to što su Rim i otpadnički predstavnici kršćanstva zajedno oskvrnuli? Taj je savez sklopljen protiv —svetoga saveza’, i oskvrnuli su Svetište toga saveza; što su mogli učiniti jednako kao što su mogli oskvrnuti ime Božje; Jeremija 34,16; Ezekiel 20; Malahija 1,7. To je bilo isto što i profanirati ili huliti Njegovo ime. U tom je smislu ta —političko-vjerska’ zvijer oskvrnula Svetište (Otkrivenje 13,6) i oborila ga s njegova mjesta na nebu (Psalam 102,19; Jeremija 17,12; Hebrejima 8,1–2) kada su Rim nazvali svetim gradom (Otkrivenje 21,2) i ondje ustoličili papu s naslovima —Gospodin Bog Papa’, —Sveti Oče’, —Glava Crkve’ itd., i ondje, u krivotvorenom —hramu Božjem’, on tvrdi da čini ono što Isus doista čini u svom Svetišu; 2 Solunjanima 2,1–8. Svetište je pogaženo (Daniel 8,13), isto kao što je pogažen i Sin Božji. (Hebrejima 10,29.)” O. R. L. Crosier, —Svetište’, Review and Herald, rujan 1850.

Logika Jamesa Whitea

Zašto bi James White tiskao ovaj članak kad je znao bolje? Razlog za to jest „Logika Jamesa Whitea” u vašim bilješkama.

Prvo što je tiskano nakon Razočaranja nosi naslov A Word to the Little Flock, a troje ljudi koji su bili autori u toj publikaciji bili su James i Ellen White te Joseph Bates. Prvo što su nakon 22. listopada 1844. tiskali ti ljudi koji su nastavili hoditi putem bio je ovaj članak; i u tom članku sestra White podupire Crosierovo gledište, ne njegovo gledište o Svagdašnjoj, nego njegovo gledište o Kristovu prijelazu iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama.

Primijetite, ovo je sestra White. Zato bi James White bio spreman tiskati Crosierov članak; kaže:

Vjerujem da je Svetište, koje se na svršetku 2300 dana ima očistiti, Hram Novoga Jeruzalema, kojega je Krist služitelj.“ — ovo je Ellen White — „Gospodin mi je u viđenju, prije više od jedne godine, pokazao da je brat Crosier imao pravu svjetlost o čišćenju Svetišta itd.; i da je bila Njegova volja da brat C. napiše prikaz koji nam je iznio u Day-Star, Extra, 7. veljače 1846. Osjećam da sam od Gospodina potpuno ovlaštena preporučiti taj Extra svakom svecu.

„Molim se da vam ove retke budu na blagoslov, i svoj dragoj djeci koja ih budu čitala.“ A Word to the Little Flock, 12. svibnja 1847.

Dakle, ljudi još i danas, neki od suvremenih povjesničara u adventizmu, kažu: „Pogledajte ondje. Ellen White daje svoje bezrezervno odobrenje Crosierovu članku; i stoga ono što je Crosier rekao o Svagdašnjoj službi kao Kristovoj službi u Svetištu mora biti istina.“ A kada to kažu, oni krivo prikazuju povijest; jer je Crosierov članak imao osam odjeljaka i, od samoga početka, adventisti su razumjeli da su četiri od tih odjeljaka potpuna tama te nikada, nikada, nikada nisu bili ponovno tiskani u adventizmu.

Kao primjer, jedno od njegovih stajališta u tom članku bilo je da će, kada se Isus vrati, nastupiti tisuću godina mira. Adventisti u to ne vjeruju i nikada nisu vjerovali. To shvaćanje jest shvaćanje koje je William Miller odbacio, što zapravo stavlja Williama Millera na ispravan put razumijevanja istine. Taj nauk jedan je od nauka koji je izravno suprotan mileritskom razumijevanju.

Dakle, kada Crosier iziđe s tim člankom u osam dijelova, oni od samoga početka znaju da se četiri od tih dijelova ne mogu ponovno tiskati.

No, James White tiska dio u kojemu Crosier doista zaključuje da je Svagdašnje Kristova služba u Svetištu; ali on će ponovno otisnuti samo ta četiri dijela. Neće ponovno otisnuti ona druga četiri. No, da bi James White ponovno otisnuo Crosierova četiri dijela, mora ih objaviti u dva broja. Morao ih je dvaput tiskati u rujnu 1850.

U njegovu časopisu Review and Herald u rujnu 1850. nije bilo dovoljno mjesta, pa je u rujnu 1850. tiskao dva broja časopisa Review and Herald kako bi mogao objaviti cijeli Crosierov članak o Kristovu prijelazu iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama.

Sada ćete kod Gerarda Damsteegta primijetiti da on daje povijesnu procjenu prema kojoj su adventisti oduvijek znali da su pojedini dijelovi Crosierovih članaka bili netočni te da se nisu mogli ponovno tiskati.

„Ona [Ellen Harmon] je rekla: —Gospodin mi je u viđenju, prije više od godinu dana, pokazao da je brat Crosier imao pravu svjetlost o čišćenju Svetišta itd.; te da je bila Njegova volja da brat C.

napiše prikaz koji nam je iznio u Day Star Extra, 7. veljače 1846. Osjećam se potpuno ovlaštenom od Gospodina preporučiti taj Extra svakom svecu' (Pismo. E. G. White Curtis, Word to the Little Flock, 12). Adventisti sedmoga dana obično su tumačili ovu izjavu tako da Crosierova izlaganja nisu bila bez pogrešaka, ali da je njegova glavna tipološka argumentacija bila ispravna. Pretisci članka izostavljali su one dijelove koje su smatrali netočnima." P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Nikada nije mogao ponovno tiskati svoj cjeloviti dokument

A sada, na sljedećoj stranici, imate W. A. Spicera kako svjedoči o istoj stvari: oni su oduvijek znali da su u Crosierovim člancima bile pogreške i nikada nisu ponovno tiskali ta četiri odjeljka.

„Na žalost, mladi Crosier hodio je u svjetlu istine o suboti tek vrlo kratko vrijeme. Kasnije je odbacio učenje o Svetištu koje je pomogao uspostaviti. Naša braća pioniri više su puta u svojim ranim listovima ponovno tiskala njegovo izlaganje o Svetištu, ali nikada nisu mogla ponovno tiskati njegov cjeloviti spis. U njemu je, uz izlaganje o Svetištu, pridodao neke zamisli o budućem vijeku — vremenski milenij, s veličanstvenim dobom na ovoj zemlji prigodom Drugoga dolaska. Te su stvari naša braća uvijek izostavljala. Ta su učenja o budućem vijeku u ono vrijeme bila posvuda raširena. Taj se nauk nikada nije uklapao u određenu adventnu poruku; i nema sumnje da je taj kvasac zablude pomogao odvesti mlađe ljude od istina o suboti i Svetištu. Uskoro se okrenuo ogorčenom protivljenju našem ranom pokretu." W. A. Spicer, Review and Herald, 14. prosinca 1939.

Poanta je u tome da danas postoje ljudi koji uzimaju odobravanje članka Crosiera od strane sestre White u djelu A Word to the Little Flock, ljudi poput Heidi Heikesa, Heidi Heikesa sa svojom ludom knjigom o tome da je Svagdašnje Kristova služba u Svetištu. To je jedan od njegovih argumenata.

Ljudi koji to čine zanemaruju povijesne činjenice. Nikada nisu mogli ponovno tiskati sve Crosierove članke. A ustrajati na tome da je odobravanje Ellen White u A Word to the Little Flock opće odobravanje Crosierova stajališta znači ustrajati na tome da adventisti vjeruju kako će nastupiti tisuću godina mira. To je nerazuman argument.

To je iskrivljavanje povijesti, i čini se kako bi se obmanulo ljude te proizvelo pomutnju i tamu.

Dakle, imate dvojicu povjesničara, Spicera, koji je preminuo, i Damsteegta, koji je još živ; ali, jamčim vam, ni Spicer ni Damsteegt, nijedan od njih, ne bi se složio sa mnom u onome što iznosim. U redu, ne bi. Dakle, imate dvojicu suprotstavljenih povjesničara koji su suglasni s onim što vam govorim. Ne postoji nikakvo opravdanje da se odobravanje Ellen White Crosierova članka tumači tako da znači kako je sve u njemu bilo savršeno.

Advent Review — svezak 1, Auburn, NY, broj 3

The Advent Review — svezak 1, Auburn, NY, broj 4

Advent Review—Svezak 1, Auburn, NY, Posebno izdanje

Kad je James White u rujnu 1850. počeo tiskati Crosierov članak u časopisu The Review and Herald, to je bio svezak 1, broj 3.

Ali, nije mogao sve to obuhvatiti u 1. svesku, broju 3; stoga je članak dovršio u 1. svesku časopisa The Review and Herald, broj 4. A kada je to učinio? U rujnu 1850. godine.

Dakle, što se dogodilo u rujnu 1850.? Sestra White imala je viđenje koje kaže: „23. rujna 1850. Gospodin mi je pokazao . . . Kad je postojalo jedinstvo, prije 1844., gotovo su svi bili ujedinjeni u ispravnom shvaćanju — ‘Svakidašnje’; ali od 1844., u zbrci, prihvaćena su druga gledišta, a uslijedili su tama i zbrka. The Review and Herald, studeni 1850.”

Tko je bio njezin muž? Bio je urednik časopisa The Review and Herald.

Dakle, što je učinio kada mu je supruga rekla: „Znaš li što mi je upravo Gospodin rekao, James? Rečeno mi je da nismo trebali uvoditi gledišta o Svagdašnjoj koja proturječe pionirskom razumijevanju da je Svagdašnja poganstvo, jer to donosi tamu i pomutnju.”

Dakle, što je učinio James White? U rujnu 1850. tiskao je još jedan broj časopisa Review and Herald, tri u jednom mjesecu. To se naziva Svezak 1, posebno izdanje.

I što je učinio? Ponovno je tiskao Crosierov članak i uklonio ono što je Crosier rekao o Svagdašnjoj!

Braćo i sestre, ovo je povijesni dokaz da su James i Ellen White razumjeli da je Crosierovo gledište o Svagdašnjoj bilo pogrešno te da je unosilo tamu i pomutnju.

A kakvo je bilo Crosierovo gledište o Svagdašnjoj? Da je to bila Kristova služba u Svetišu.

Dakle, u Early Writings, 74, kada ona kaže: „Dana 23. rujna Gospodin mi je pokazao da su mileriti imali ispravno razumijevanje o Svagdašnjoj“, povijesni dokazi pokazuju da su mileriti razumjeli—

Dakle, braćo i sestre, braćo i sestre, nemojte propustiti ovu činjenicu: Što je ovo: rujna 1850., sestri White je pokazano da su od 1844. bila prihvaćena i druga gledišta o Svagdašnjoj; svibanj 1850., Arnold predstavlja Svagdašnju kao židovsko svetište; rujna 1850., objavljen je 1. od 2 dijela Crosierova članka, uključujući njegovo izlaganje o Svagdašnjoj kao Kristovoj službi u Svetišu; rujna 1850., objavljen je 2. od 2 dijela Crosierova članka; rujna 1850., Crosierov članak ponovno je tiskan, ali je njegovo gledište o Svagdašnjoj uklonjeno? Što se događa?

Vidimo istu godinu u kojoj je izrađena ova karta iz 1850., a što ova karta kaže o Svagdašnjoj? „Poganska vlast ili SVAGDAŠNJA uklonjena. Dan. 11:31 508.”

Ellen White znala je kakvo je bilo stajalište o Svagdašnjoj žrtvi onih koji su objavili vijest o času Suda. Kad kaže da su imali ispravno gledište, znala je da je ispravno gledište bilo to da ona predstavlja oduzimanje poganske vlasti; Svagdašnja žrtva predstavljala je poganstvo.

A u ovoj godini, 1850., povijesni zapis dokazuje da je ona odbacila, a i njezin muž odbacio, učenje da „svagdašnja“ predstavlja Kristovu službu u Svetišu, što je učenje koje zastupa Biblical Research Institute Crkve adventista sedmoga dana. To je učenje koje podupiru samostalne službe,

kao što su Heartland i Steps to Life. To je učenje koje donosi tamu i zbrku.

A sada zapazite ovo u vezi s Kartom iz 1850. godine. Ovo je u studenome 1850. To je isti mjesec u kojemu ona ima viđenje koje bilježi, a koje na koncu prolazi kroz razvoj 1851. godine i zatim 1882. završava u knjizi Early Writing, upravo u ovom mjesecu, upravo u ovom mjesecu, u studenome 1850. Kaže,

„U ponedjeljak smo se vratili u Dorchester, gdje žive naš dragi brat Nichols i njegova obitelj.”

Ovdje gore [upućujući na Kartu iz 1850., u gornjem desnom kutu], „Objavio Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.“ U redu? Ona govori o ovome, zar ne? Vidite li to, ovu Kartu?

—„Ondje mi je noću Bog dao vrlo zanimljivo viđenje, čiji ćete veći dio vidjeti u listu. Bog mi je pokazao nužnost izdavanja jedne karte. Vidjela sam da je to potrebno i da će istina, jasno izložena na pločama, učiniti mnogo te navesti duše da dođu do spoznaje istine.” Manuscript Releases, broj 15, 210 studeni, 1850.

Imala je viđenje u kući Nicholisa u Dorchesteru — sve je to na ovom grafikonu — govoreći: „Trebaš načiniti grafikon.”

A što ona kaže o karti? Kako je opisuje?

Podite na Habakuka 2: „Vidjela sam potrebu da se izda jedna karta“, a što bi ona učinila? Bila je potrebna „da se istina učini jasnom na pločama“. Habakuk 2, redak 2, kaže: „I odgovori mi Gospod i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama,“ Ona kaže da je ta karta Otisa Nicholisa iz 1850., tiskana u Dorchesteru, Massachusetts, ispunjenje Habakuka, baš kao što kaže u Velikoj borbi da je karta iz 1843. ispunjenje Habakuka.

Dobro, vidite li to? Vidite li kada je primila ovo viđenje? U isto vrijeme kada se ovo događalo: „23. rujna Gospodin mi je pokazao da nauk o Svagdašnjoj kao Kristovoj službi u Svetištu donosi tamu i pomutnju“, a njezin je muž odmah ponovno otisnuo članak i uklonio ta dva odlomka. U adventizmu više nikada nije bio ponovno tiskan sve do 1931., kada ga je Willie White ponovno otisnuo; i kada je to učinio, u samoj je tiskanoj brošuri bilo lažnoga svjedočanstva. To se može dokazati.

Sada vam želim ovdje pročitati nešto, dulji navod, o tom istom vremenskom razdoblju. Ovo je od 27. studenoga 1850.

Neko sam vrijeme zanemarivao pisati vam. Sada ću iznijeti svoje razloge. Kao prvo, tjednima nisam imao vremena pisati nakon što sam primio ljubazno i dobrodošlo pismo sestre Arabelle, inače bih udovoljio njezinoj molbi da na njega odgovorim u roku od dva tjedna. Pismo mi se veoma svidjelo. Svi smo se zanimali za pismo i nadamo se da moje kašnjenje neće spriječiti da odgovorite na ovo čim ga pročitate, a ja sljedeći put neću toliko dugo čekati.

Zdravlje Jakova i moje sada je prilično dobro. Naš je dom u Parizu, kod brata Andrews, na svega nekoliko koraka od pošte i tiskare. Ostat ćemo ovdje još neko kratko vrijeme. Ovo je vrlo ljubazna obitelj, ali prilično siromašna. Ovdje je sve slobodno na raspolaganju koliko god imaju. Ne

smatramo ispravnim da im budemo na ikakav trošak dok smo ovdje. Vrlo mnogo želim vidjeti sve vas i dragu sestru Gorham.

„Naša konferencija u Topshamu bila je od duboka zanimanja. Bilo je nazočno dvadeset i osam osoba; svi su sudjelovali na sastanku.

U nedjelju je sila Božja sišla na nas kao silan, silovito jureći vjetar. Svi su ustali na noge i slavili Boga glasnim glasom; bilo je to kao onda kad je bio položen temelj doma Božjega. Glas plača nije se mogao razlikovati od glasa klicanja. Bilo je to vrijeme pobjede; svi su bili osnaženi i okrijepljeni. Nikada prije nisam svjedočio tako silnom vremenu.

„Naša sljedeća konferencija bila je u Fairhavenu. Brat Bates i supruga bili su nazočni. Bio je to vrlo dobar sastanak. Po našem povratku k bratu Nicholisu, Gospodin mi je dao viđenje i pokazao mi da se istina mora jasno izložiti na pločama, i to će mnoge navesti da se odluče za istinu po porukama trojice anđela, pri čemu će prve dvije biti jasno izložene na pločama.“—

To je upravo ovdje dolje [pokazujući na donji lijevi kut karte iz 1850.]. U redu? Oni su na ovoj karti, o čemu ona govori.

—„Također sam vidjela da je bilo jednako nužno da se list izdaje kao što je nužno da glasnici idu, jer je glasnicima potreban list koji će nositi sa sobom, a koji sadrži sadašnju istinu, da ga stave u ruke onih koji slušaju, i tada istina ne bi izbljedjela iz uma, te da bi list dospio onamo kamo glasnici ne bi mogli doći. Vidjela sam i druge stvari koje će se pojaviti u listu.“

„Kako se svi slažete? Težite li svi za vječnim životom? Vrlo, vrlo mnogo želim vas vidjeti i mislim da ću to uskoro i moći. Sada je vrijeme pripreme i nadam se da ćemo svi obaviti sigurno djelo za vječnost. Vrijeme se čini vrlo kratkim, i što god činimo, moramo činiti brzo.

„Dana 20. studenoga, prije tjedan dana, brat Henry Nichols i ja otišli smo u Topsham. Tek što smo u četvrtak [21. studenoga] ustali od stola nakon objeda, jedno od djece brata Foeya ušlo je i reklo da im je majka bez svijesti. Požurili smo preko rijeke jednu milju i zatekli našu dragu sestru Foey na samrti. Moja je žalost bila velika kad sam ustanovio da me ne prepoznaje. Dugo je ostala u velikoj tjeskobi, sve do između tri i četiri sata, a zatim je izdahnula. Ostavila je muža i troje djece da oplakuju svoj gubitak.

U petak ujutro [22. studenoga] brat Henry došao je u Paris da ga James obrije kako bi mogao nazočiti sprovodu. Proveli smo veoma svečano i dojmljivo vrijeme. Gospodin nas nije ostavio, nego je dopustio da Njegov Duh počine na nama. Posljednji dani sestre Foey bili su nedvojbeno njezini najduhovniji i najbolji dani. Brat Foey ima ovu utjehu, da je umrla kao kršćanka. Dobro se drži. Bog mu daje milost da podnese ovu nevolju. O, kako je dobro imati nadu u Boga koja će održati u svim prizorima kušnje i nevolje. Hvala Bogu za nadu, dobru nadu. Što biste vi, bilo tko od vas, dali za svoju nadu?

„Čvrsto se držite vjere. Budite jaki u Bogu i oslonite se na Njegovu vječnu mišicu. Ona vas nikada neće iznevjeriti, nego će vas poduprijeti u svakoj nevolji. Nadam se da ćete svi rasti i sve više jačati u istini. Ne posustajte, nego kročite naprijed svojim putem prema kraljevstvu.“ —

Evo, krećemo. Evo što želim da vidite.

—„Prije tjedan dana, prošle subote, imali smo vrlo zanimljiv sastanak. Ondje je bio brat Hewit iz Dead Rivera. Došao je s porukom u smislu da su uništenje opakih i san mrtvih grozota unutar zatvorenih vrata koju je uvela neka žena Izebela, proročica, te je vjerovao da sam ja ta žena, Izebela.“—

Dobro? Brat Hewit kaže da je Ellen White Jezabela i da je uvela tri zablude.

—Rekli smo mu za neke od njegovih pogrešaka u prošlosti, da je 1335 dana završilo, kao i za njegove brojne zablude. To je imalo tek vrlo malen učinak. Njegova se tama osjećala nad sastankom i on se otezao.—

Sada želim da ovo uočite. Imam nešto reći o ovome odlomku, i želim da to pratite, ako možete.

Ako ste se ikada susreli s onima u adventizmu koji na svršetku svijeta ponovno primjenjuju vremenska proročanstva, oni imaju samo tri citata kojima se služe — služe se mnogim citatima, ali imaju tri glavna citata kojima se služe. Ovo je jedan od njih; jer će otići ondje i reći: „Rekli smo mu o nekim njegovim pogreškama u prošlosti“, i tvrdit će da je, kada ona kaže „da je 1335 dana završilo“, to bila jedna od njegovih pogrešaka. Vidite li kako se ta gramatika može donekle izvrnuti: „Rekli smo mu o nekim njegovim pogreškama u prošlosti? Također smo mu rekli da je 1335 dana završilo“; ali oni koji određuju vrijeme kažu da smo mu rekli neke od njegovih pogrešaka u prošlosti i da je jedna od tih pogrešaka bila to što učiš da je 1335 dana završilo, i da je to pogreška. Dakle, možete to izvrnuti na oba načina.

Prvi put kada sam imao izravno suočenje licem u lice s Eugeneom Prewittom bilo je u Oklahomi, a on tvrdi da se milleritska povijest ne ponavlja na svršetku svijeta, i ja mu navodim nekoliko citata iz Duha proroštva.

I on kaže: „Jeffe, znaš da je Ellen White bila nemarna spisateljica.“

A ja rekoh: „Što misliš?“

I on je prešao na ovaj navod. Kaže da taj navod dokazuje da je ona nemaran pisac; jer ona zna da ja znam da određivači vremena mogu izvrnuti taj navod, ako to žele.

Dakle, činjenica da mjesto kao što je Washita ima utjecaj koji svoje studente uči da je Ellen White nemarna spisateljica jedno je; ali, je li ona ovdje nemarna spisateljica?

—„Osjetio sam da moram reći nekoliko riječi. U ime Isusovo ustao sam, i za otprilike pet minuta skup se promijenio. Svatko je to osjetio u istom trenutku. Svako je lice bilo obasjano. Božja prisutnost ispunila je to mjesto. Brat Hewit pao je na koljena i počeo plakati i moliti. Bio sam uznesen u viđenju i vidio mnogo toga što ne mogu napisati. To je snažno djelovalo na brata Hewita. Priznao je da je to od Boga i ponizio se do praha. Od toga skupa neprestano piše, i sada za istim stolom piše odričući se svih svojih zabluda koje je zastupao. Vjerujem da ga Bog podiže i da je određen činiti dobro, ako Bog bude djelovao po njemu.“

"Puno ljubavi dragoj sestri Gorham. Recite joj da bude jaka. Bog je s njom i On je neće ostaviti. Puno ljubavi svima vama. Nadam se da djeca neće postati pospana, nego da će se zanimati za istinu i marljivo nastojati učiniti svoj poziv i izbor sigurnima. Pišite, svakako pišite, i nemojte činiti kao što sam ja činila. Volim vas, sve vas. Pišite." Manuscript Releases, volume 16, 206–209. Napisano u Parisu, Maine, 27. studenoga 1850.

Braćo i sestre, koji je povijesni kontekst ovoga; gdje ona ovo piše? Ona to piše 1850. godine, u kući brata Nicholasa.

U ovom vremenskom razdoblju, što Gospodin čini? On pokazuje da pioniri imaju ispravno gledište o Svagdašnjoj, a ona se time bavi. Ona kaže da je Kristova služba u Svetišu pogrešno gledište o Svagdašnjoj.

U ovoj povijesti, upravo u ovoj povijesti — ne samo u ovoj povijesti i ne samo u toj istoj godini, nego upravo u tome mjesecu te godine — ona prima viđenja i razjašnjava ovu istinu o pionirskom stajalištu o Svagdašnjoj, govoreći da su oni koji su objavili Viku o času suda imali ispravno gledište o Svagdašnjoj; i, u istome odlomku, ona kaže: „Vidjela sam da je Karta iz 1843. bila usmjerena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati te da su oni koji su objavili Viku o času suda imali ispravno gledište o Svagdašnjoj.”

A što kaže o Svagdašnjoj na ovoj karti iz 1843.? Pa, kaže da je bila uklonjena 508. po. Kr.; i da vas 1335 godina poslije dovodi do 1843. te da je 1335 u prošlosti.

Možete li zamisliti da bi mu, upravo u tom mjesecu, upravo te godine, rekla bratu Hewitu iz Dead Rivera da je to još uvijek buduće?

Dobro, ti određivači vremena, ti određivači vremena, i ti ljudi koji vjeruju da je sestra White nemaran pisac. Povijest to ne potvrđuje.

Dakle, želim da u vezi sa Svagdašnjom uvidite da je Ellen White razumjela čak i 1335.

Ellen White nije samo dala svoj pečat odobravanja tumačenju da je Svagdašnjica poganstvo; razumjela je da je time započelo proročanstvo od 1335 godina, koje je završilo 1843., i javno je branila to stajalište protiv brata Hewita iz Dead Rivera. Vidite li to?

I u istome mjesecu, dok ona govori da Kristova služba u Svetišu kao Svagdašnja donosi samo tamu i pomutnju; njezin muž, kao odgovor na to viđenje, uklanja taj nauk iz Review and Herald.

Ovdje gore u vašim bilješkama, gdje piše „1850 Chart“, upravo ovdje piše ovako [upućujući na treći stupac slijeva na karti iz 1850., na tekst koji slijedi nakon Isusa na križu 31. godine po Kr.]. Htio sam da to možete imati u svojim bilješkama.

Daleko Daniel 11:31 508

A zatim ovdje na Karti iz 1843. [upućujući na središnji stupac, ispod Isusa na križu 31. godine po Kr.]:

Uklanjanje svagdašnje žrtve. Dan. 12:11, 12

U redu, ovo su ta dva grafikona.

Sestra White razumjela je da su ti ljudi imali ispravno gledište te je razumjela da je ono pokrenulo proročanstvo o 1335 godina koje je završilo 1843.; i razumjela je da ono predstavlja uklanjanje poganske vlasti 508. godine.

Pod tim dvjema upućivanjima na Karte imate još jedan navod iz vremenskog razdoblja brata Nicholisa, i ona kori ljude što izrađuju druge karte jer je njihovo likovno oblikovanje sotonsko; dok, naprotiv, kaže da je likovno oblikovanje na tim dvjema Kartama nebesko. Ona kaže,

„Vidjela sam da je izrada karata bila posve pogrešna. Potekla je od brata Rhodesa, a nastavio ju je brat Case. Uložena su sredstva u izradu karata i oblikovanje nezgrapnih, odvratnih prikaza koji trebaju predstavljati anđele i slavnog Isusa. Vidjela sam da su takve stvari bile mrske Bogu. Vidjela sam da je Bog bio u objavljivanju karte po bratu Nicholsu.”—

Tko je bio u objavljivanju ove Karte iz 1850.? Bog!

—„Vidjela sam da postoji“—što?—„proročanstvo o ovoj karti u Bibliji, i ako je ova karta namijenjena Božjem narodu, ako je ona dovoljna za jednoga, onda je i za drugoga, i ako je jednomu bilo potrebno da se naslika nova karta u većem mjerilu, svima je potrebna jednako tako.“

„Vidjela sam da je u bratu Caseu postojao nemiran, tjeskoban, nezadovoljan i nezahvalan osjećaj koji je priželjkivao još jedan prikaz. Vidjela sam da su ti oslikani prikazi loše djelovali na skupštinu. To je uzrokovalo da na sastanku vlada lak, pljevan i podrugljiv duh.“—

Evo, o ovome želim da dobro promislite.

—„Vidjela sam da su prikazi koje je Bog odredio povoljno djelovali na um, čak i bez objašnjenja.“—

„Vidjela sam da su dijagrami“, u množini, „bili određeni od Boga“ Koji su dijagrami, u množini, bili određeni od Boga? Ova dva dijagrama [dijagram iz 1843. i dijagram iz 1850.] bila su određena od Boga.

Ove dvije karte ispunjenje su Habakuka 2.

—„U prikazu anđela na kartama ima nečega laganog, ljupkog i nebeskog. Um se gotovo neprimjetno vodi k Bogu i nebu. Ali druge karte koje su bile izrađene izazivaju odvratnost u umu i navode ga da se više zadržava na zemlji nego na nebu. Slike koje prikazuju anđele više nalikuju zlodušima nego bićima neba. Vidjela sam da su karte danima i tjednima zaokupljale um brata Casea, kad je trebao tražiti nebesku mudrost od Boga i rasti u milostima Duha i u spoznaji istine.

„Vidjela sam da bi, kada bi se sredstva koja su bila rasipana na izdavanje karata utrošila na to da se istina jasno iznese pred braću objavljivanjem traktata itd., to donijelo mnogo dobra i spasilo duše. Vidjela sam da se posao izrađivanja karata proširio poput groznice.“ Manuscript Releases, broj 13, 359; 1853.

1290 i 1335 dana

Imam sljedeći članak iz časopisa Review and Herald od 28. siječnja 1858. Razlog zbog kojega ga imam u vašim bilješkama jest taj što možete vidjeti da su 1858. još uvijek naučavali da je Svagdašnja služba poganstvo. To imate u svojoj referenci; osam godina nakon 1850. još su uvijek razumijevali da je Svagdašnja služba poganstvo.

„DRUGO važno proročko razdoblje na kojem se temelji adventna doktrina jest 1335 dana iz Daniela 12, s kojima je 1290 dana tako tijesno povezano. Ta nam se dva razdoblja predstavljaju ovako:“

„—I od vremena kad bude ukinuta svagdašnja žrtva i postavljena grozota pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Blago onomu koji ustraje i dočeka tisuću tristo i trideset i pet dana. A ti idi svojim putem do svršetka; jer ćeš počinuti i ustati na svoju baštinu na svršetku dana.”
Daniel 12,11–13.

„Odmah se nameću pitanja: možemo li odrediti koji su to događaji od kojih se ta razdoblja imaju računati; i ako možemo, možemo li odrediti kada su se zbili? Najprije ispitujemo: Što je — „svagdašnja” (žrtva) i — „gnusoba koja pustoši”? Uočit će se da je riječ žrtva tiskana kurzivom, što pokazuje da je to dodana riječ. Isto će se uočiti i u drugim slučajevima njezine pojave u knjizi proroka Daniela, naime u 11,31 i 8,11–13. Osvrnimo se ukratko na ovo potonje poglavlje. U 13. retku zamijetit će se da su pred nas stavljene dvije pustoši: svagdašnja (pustoš) i prijestup pustoši. Tu je činjenicu Josiah Litch iznio tako jasno da ne možemo učiniti bolje nego navesti njegove riječi:”

„—Svagdašnja žrtva jest sadašnje čitanje teksta; ali u izvorniku se ne nalazi ništa poput žrtve. To se općenito priznaje. To je glosa ili tumačenje koje su na njega stavili prevoditelji. Ispravno čitanje glasi: „svagdašnje i prijestup pustoši”; svagdašnje i prijestup povezani su zajedno veznikom „i” — svagdašnja pustoš i prijestup pustoši. To su dvije pustošeće sile koje su trebale opustošiti Svetište i vojsku.“

Iz ovoga je očito da se „svagdašnja” nikako ne može odnositi na židovsko bogoslužje, na koje ju je primjenjivalo starije i raširenije mišljenje; a to je nadalje očito i iz razmatranja da, ako se ta razdoblja, uzeta bilo doslovno bilo slikovito, računaju od bilo kakva ukidanja toga bogoslužja, ona nas ne dovode ni do kakva događaja koji bi uopće bio vrijedan spomena.

„Svakodnevna i gadost, dakle, jesu dvije pustošeće sile koje su trebale tlačiti crkvu: možemo li utvrditi koje su to sile? Potrebno nam je samo prihvatiti metodu rasuđivanja Williama Millera o toj točki da bismo došli do istoga zaključka kao i on. On kaže:“

„—Nastavio sam čitati i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojem se [svagdašnja] pojavljuje osim u Danielu. Tada sam [uz pomoć konkordancije] uzeo one riječi koje su stajale u vezi s njom: —uzeti;’ —on će uzeti svagdašnju; —od vremena kad svagdašnja bude uzeta; itd. Čitao sam dalje i mislio da neću naći nikakva svjetla o tom tekstu. Napokon sam došao do 2. Solunjanima 2,7.8: —Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen, a tada će se otkriti onaj bezakonik.’&c. A kada sam došao do toga teksta, o, kako se jasno i slavno pokazala istina! Eto je! To je —svagdašnja! Dobro, dakle, što Pavao misli pod —onaj koji sada zadržava’ ili priječi? Pod —Čovjekom grijeha’ i

—bezakonikom' misli se na papinstvo. Dobro, što je onda to što priječi da se papinstvo otkrije? Pa to je poganstvo. Dakle, —svagdašnja' mora značiti poganstvo.”+

Vidimo iz Daniela 8 da upravo mali rog, koji je naslijedio jarca, odnosno grčko carstvo, oduzima „svagdašnju žrtvu“; i to je jedina sila koja se pojavljuje nakon podjele Aleksandrova kraljevstva pa sve do vremena kada Svetište treba biti očišćeno na kraju 2300 dana. Taj mali rog pokazali smo na njegovu pravome mjestu kao Rim, uzet kao jedinstvenu cjelinu, koji odgovara četvrtome kraljevstvu iz Danielovih drugih viđenja. Sada je činjenica da je u rimskoj sili doista nastupila promjena od poganstva do papinstva. Poganstvo je od dana asirskih kraljeva pa sve do vremena svoje preinake u papizam bilo svagdašnje, ili kako to profesor Whiting prevodi, „neprestano“ pustošenje, kojim se Sotona podizao protiv stvari Jehovine. U svojim svećenicima, svojim žrtvenicima i svojim žrtvama nosilo je sličnost s levitskim oblikom Jehovina bogoštovlja; ali kada je levitski ustupio mjesto kršćanskome obliku bogoštovlja, Sotona je, da bi se uspješno suprotstavio djelu, morao također promijeniti i svoj oblik protivljenja; stoga su hramovi, žrtvenici i kipovi poganstva kršteni u bogohulstva papizma.

„No za svagdašnje, poganstvo, u proročanstvu se kaže da ima Svetište, i mjesto njegova Svetiša trebalo je biti oboreno. Da se Svetište često povezuje s idolopoklonstvom i poganstvom, kao mjesto njihove pobožnosti i bogoslužja, očito je iz sljedećih svetopisamskih redaka: Izaija 16:12; Amos 7:9, 13, margina. Ezekiel 28:18. O Svetišu svagdašnjega iz Daniela 8 donosimo sljedeće od Apollosa Halea:”

”—Što se može misliti pod —svetištem' poganstva? Poganstvo i zabluda svake vrste imaju svoja svetišta jednako kao i istina. To su hramovi ili utočišta posvećena njihovoj službi. Može se, dakle, pretpostaviti da se ovdje govori o nekom osobitom i znamenitom hramu poganstva. Koji bi to od njegovih brojnih glasovitih hramova mogao biti? Jedan od najveličanstvenijih primjera klasične arhitekture naziva se Panteon. Njegovo ime znači —hram ili utočište svih bogova.' Mjesto na kojem se nalazi jest Rim.+ Idoli naroda koje su Rimljani pokorili bili su pobožno pohranjivani u neku nišu ili odjel ovoga hrama te su u mnogim slučajevima i sami postajali predmetima štovanja Rimljana. Bismo li mogli naći hram poganstva koji bi bio upečatljivije —njegovo svetište.”

„Utvrdivši sada da je svagdašnja služba poganstvo, a prijestup opustošenja, ili —odvratnost pustoši', papinstvo, te da je osobito svetište poganstva bio Panteon, a da je —mjesto' njegova smještaja bio Rim, istražujemo dalje.

„1. Je li poganstvo bilo —uklonjeno' od strane rimske građanske vlasti? Smatramo da sljedeća izjava o važnoj i dobro poznatoj činjenici u povijesti Crkve i svijeta odgovara proročanstvu. Ona se odnosi na Konstantina, prvoga kršćanskog cara, i kaže:“

„—Prvi čin njegove vladavine bijaše izdavanje edikta po cijelome Carstvu, kojim je svoje podanike poticao da prigrle kršćanstvo.”++

„2. Je li Rim, grad ili mjesto njegova svetišta, (Panteon,) bio oboren autoritetom Države? Sljedeći izvadak daje odgovor:“

—Smrt posljednjega Konstantinova suparnika zapečatila je mir Carstva. Rim je ponovno bio neosporna kraljica narodâ. No, u tom času uzdignuća i sjaja, bio je podignut na sam rub ponora. Njegov sljedeći korak trebao je biti silazan i nepovratan. Premještaj uprave u Konstantinopol još uvijek zbunjuje povjesničara. Bio je to čin u izravnoj suprotnosti s cjelokupnim tijekom drevnih i časnih predrasuda rimskoga duha. To nije bilo djelo kakva raskošna Azijca, odana užicima istočnih običaja i podneblja, nego željeznoga osvajača, rođena na zapadu i prezirna, poput svih Rimljana, prema navikama istočnjakâ; bilo je to djelo pronicava političara, a ipak je bilo nepolitično u najočitijem mogućem stupnju. Pa ipak, Konstantin je napustio Rim, veliku utvrdu i prijestolje carevâ, radi opskurna kutka Trakije, i utrošio ostatak svoga snažnog i ambicioznog života u dvostrukom naporu: da koloniju uzdigne u prijestolnicu svoga Carstva, a prijestolnicu snizi na slabašne časti i poniženu snagu kolonije.*

Ovaj zapis iz pera povjesničara odviše je jasan da bi zahtijevao komentar. Mjesto njegova Svetišta bilo je oboreno, kaže proročanstvo; i nakon iznošenja činjenica poput gore navedenih, i najizbirljiviji u proročkom tumačenju mora biti zadovoljan njegovom primjenom.

„Od vremena kad se ukine svagdanja žrtva i postavi gnusoba pustoši, bit će tisuću dvjesto i devedeset dana. Blago onomu koji čeka i dočeka tisuću tristo i trideset i pet dana.” Budući da su pred nama činjenice da je svagdanja žrtva poganstvo, da je gnusoba pustoši papinstvo, da je u rimskoj vlasti došlo do promjene s prvoga na potonje, i to autoritetom države, preostaje nam samo dalje istražiti kada se to zbilo na način koji ispunjava proroštvo; jer ako to možemo utvrditi, imamo početnu točku od koje treba računati proročka razdoblja u tekstu koji je pred nama. Stoga,

„3. Kada se zbio događaj na koji se odnosi proročanstvo? Neka se uoči da pitanje nije: kada su sveti bili predani u ruke Papinstva, nego kada je promjena religije iz poganstva u papinstvo bila toliko provedena da je potonje postalo državna religija i dovedeno u stanje da započne svoju karijeru. To, kao i sve druge velike revolucije, nije bilo djelo jednoga trenutka. Njegova početna djelovanja bila su očita mnogo prije. Pavao je rekao da je već u njegovo doba tajna bezakonja, Čovjek grijeha, „gnusoba pustoši“, već na djelu. I upravo u svjetlu ovoga mjesta moramo razumjeti riječi našega Gospodina u Mateju 24:15 o gnusobi pustoši, gdje on očito upućuje na Daniela 9:27. Jer premda poganstvo nije ustupilo mjesto Papinstvu godine 70., kada su Rimljani razorili Jeruzalem, ipak razumijemo da je sila koja se tada pojavila, donekle izmijenjena u imenu i obliku, bila upravo ona sila koja je, kao gnusoba pustoši, trebala iscrpljivati svete i pustošiti crkvu Svevišnjega.“

Do vremena obraćenja Klodviga, kralja Francuske, koje se dogodilo 496. godine, Francuzi i drugi narodi zapadnoga Rima bili su pogani; ali nakon toga događaja naperi da se idolopoklonici obrate Kristu bili su okrunjeni velikim uspjehom. Kaže se da je obraćenje Klodviga dalo povoda običaju da se francuskoga monarha oslovljava naslovima Presveto kršćansko Veličanstvo i Najstariji sin Crkve.+ Između toga vremena i 508. godine po Kr., „savezima“, „kapitulacijama“ i osvajanjima, „Arborici“, „rimske posade na zapadu“, Bretanja, Burgundi i Vizigoti bili su podvrgnuti.'++

—Poganstvo u zapadnom Rimskom Carstvu, premda je bez sumnje usporavalo napredak kršćanske vjere, osobito u onim narodima koje su uznemirivali, kao u slučaju Engleske, prodori barbarskih plemena koja su ostala idolopoklonička, odsad više nije imalo moći, ako je i imalo nakanu,

potisnuti katoličku vjeru ili spriječiti zadiranja rimskoga prvosvećenika.

Od toga vremena papinska je gnusoba bila pobjedonosna, što se tiče poganstva. Njezini su budući sukobi bili s drugim kršćanskim sektama, koje su se uvijek smatrale hereticima; i s knezovima, koji su se uvijek smatrali pobunjenicima ili razdjeliteljima tijela Kristova. Istaknute sile Europe odrekle su se svoje privrženosti poganstvu samo zato da bi njegove gnusobe ovjekovječile u drugom obliku; jer poganstvu je bilo potrebno samo da bude kršteno kako bi postalo kršćansko u katoličkom smislu; a kada bi to zahtijevali interesi ili osveta njegova vrhovnog službenika, njihovi posjedi i prijestolja — a možda i njihovi životi — morali su biti položeni na žrtvenik. SS

* Proročko tumačenje, svezak 1, 127.

+ Goodrichova Universal Hist. i Gutheriejeva Geog.'

+ Mosheimova kršćanska povijest, svezak 1, 132, 133.

U Engleskoj je Artur, prvi kršćanski kralj, utemeljio kršćansko bogoslužje na ruševinama poganstva.* Rapin, koji tvrdi da je u svojoj povijesti točniji u kronologiji događaja, navodi da je izabran za monarha Britanije godine 508. Knjiga 2, 129.

Kakvo je bilo stanje Rimske Stolice u to vrijeme? — Simah je bio papa od 498. ili 499. do 514. Njegov je pontifikat bio obilježen ovim značajnim okolnostima i događajima:

„1. On je —napustio poganstvo' kada je stupio u —Rimsku crkvu.'

„2. Do papinske stolice domogao se boreći se sa svojim suparnikom čak do krvi.“ Du Pin.

3. Obožavanjem koje mu se iskazuje kao nasljedniku sv. Petra.

"4. Izopćenjem cara Anastazija.+"

„—Koliko su, kaže Mosheim, mišljenja nekih bila sklona gospodarskim zahtjevima rimskih pontifa, može se lako zamisliti iz izjave Ennodija, toga ozloglašenog i pretjeranog laskavca Simahu, koji je bio prelat dvoznačnog glasa. Taj parazitski panegiričar, među ostalim neumjesnim tvrdnjama, ustvrdio je da je pontif postavljen za suca na mjestu Boga, koje je ispunjavao kao namjesnik Svevišnjega.”++

„Snagom pribavljenom katoličkoj stvari na zapadu, tim uspjesima te djelovanjem vikara i drugih zastupnika Rimske Stolice, papinska je stranka u Konstantinopolu bila — postavljena — u položaj da opravda otvorena neprijateljstva u korist svojega gospodara u Rimu. Godine 508. vihor fanatizma i građanskoga rata prohujao je u ognju i krvi ulicama istočne prijestolnice.“

Gibbon, pod godinama 508.–514., govoreći o nemirima u Carigradu, kaže: — Kipovi cara bijahu razbijeni, a njegova se osoba skrivala u jednom predgrađu sve dok se, na kraju triju dana, nije usudio zazvati milosrđe svojih podanika. [Papinstvo je trijumfalno.] Bez svoje dijademe i u stavu molitelja, Anastazije se pojavio na prijestolju cirkusa. Katolici su pred njegovim licem ponavljali izvorni Trisagion; klicali su ponudi koju je on preko glasa glasnika objavio, da će se odreći purpura; slušali su opomenu da se, budući da ne mogu svi vladati, prethodno slože u izboru

vladara; i prihvatili su krv dvojice neomiljenih ministara, koje je njihov gospodar, bez oklijevanja, osudio lavovima. Te bijesne, ali prolazne pobune bile su ohrabrene uspjehom Vitalijana, koji se sa svojom vojskom Huna i Bugara, većinom idolopoklonika, proglasio zaštitnikom katoličke vjere. U toj pobožnoj pobuni opustošio je Trakiju, opsjedao Carigrad, istrijebio šezdeset i pet tisuća svojih sukršćana, dok nije ishodio povratak biskupa, zadovoljštinu za Papu i uspostavu Kalcedonskoga sabora, pravovjernoga sporazuma koji je nevoljko potpisao umirući Anastazije, a vjernije ga izvršio Justinijanov stric. I takav je bio ishod prvoga od vjerskih ratova koji su vođeni u ime i od učenika Boga mira. SS

„Sljedećim ulomkom iz Appollosa Halea zaključujemo svjedočanstvo o ovoj točki: —Sada pozivamo naše suvremene Gamaliele da zajedno s nama zauzmu mjesto u svetištu poganstva (na koje se sada polaže pravo kao na „baštinu sv. Petra”) godine 508. Pogledajmo nekoliko godina unatrag, i grubo poganstvo sjevernih barbara obrušava se na nominalno kršćansko carstvo Zapadnog Rima — posvuda pobjeđujući — a njihove pobjede posvuda su obilježene najdivljačijom okrutnošću. . . . Carstvo pada i razbija se u ulomke. Jedan po jedan gospodari i vladari tih ulomaka napuštaju svoje poganstvo i ispovijedaju kršćansku vjeru. U religiji osvajači ustupaju pred pobijeđenima. Ali poganstvo je još uvijek pobjedonosno. Među njegovim pristašama nalazi se jedan strog i uspješan osvajač. (Klodvig.) No uskoro se i on prigiba pred silom nove vjere i postaje njezin zagovornik. On je i dalje pobjedonosan, ali kao junak i osvajač doseže svoj vrhunac na točki na kojoj se mi nalazimo, godine Gospodnje 508.”

—U istoj godini ili približno u isto vrijeme, posljednja važna podjela paloga carstva javno se, i krunidbom njegova pobjedonosnog „vladara“, pokršćuje.

“—Pontif za razdoblje na kojem stojimo nedavno je obraćen poganin. Krvavi sukob koji ga je postavio na stolicu odlučan je posredovanjem jednoga arijanskoga kralja. Pred njim se sagiba i pozdravlja ga se kao onoga koji ispunjava —mjesto Boga na zemlji.’ Senat je toliko pod njegovom vlašću da, na sumnju da to zahtijevaju interesi Rimske Stolice, izopćuje cara. . . . Godine 508. mina je potkopana pod prijestoljem Istočnoga Carstva. Ishod zbrke i sukoba što ih to izaziva jest poniženje njegova zakonitoga gospodara. Sada je pitanje: u koje je vrijeme poganstvo bilo toliko potisnuto da ustupi mjesto svojoj zamjeni i nasljednici, papinskoj gnusobi? Kada je ta gnusoba bila postavljena u položaj da započne svoj tijek hule i krvi? Ima li ikojega drugog datuma za to da je bila „postavljena” ili „uzdignuta” na mjesto poganstva osim 508.? Ako tajanstvena čarobnica još nije dovela sve svoje žrtve pod svoju vlast, ona je zauzela svoj položaj, a neki su već podlegli njezinoj opčinjenosti.”

„Drugi su naposljetku pokoreni, —i kraljevi, i puci, i mnoštva, i narodi, i jezici,‘ dovedeni su pod čaroliju koja ih pripravlja da, čak i dok su —pijani od krvi mučenika Isusovih,‘ —misle da služe Bogu,‘ i umišljaju da su isključivi miljenici neba, dok istodobno postaju lakši i bogatiji plijen za prokletstvo pakla‘*’

„Imamo datum. Svagdašnja je žrtva bila ukinuta, a postavljena je grozota pustoši godine 508. Računajući od te točke, 1290 dana ili godina završava 1798., kada je, kao što je već pokazano, građanska vlast bila oduzeta Papi rukom Buonaparte. Tih 1335 dana dovode nas 45 punih godina

s ove strane toga događaja.

„Ali neki mogu reći: Kako to da vi razdoblja završavate u prošlosti? Ne piše li da Daniel treba počinuti i stajati u svojoj baštini na svršetku dana? Zacijelo; i mi to vjerujemo. Ali što znači da Daniel stoji u svojoj baštini? Ova će točka doći na razmatranje kada prijeđemo na objašnjenje prolaska vremena i na ispitivanje događaja koji su se doista zbili na svršetku dana. U međuvremenu ovdje bacamo sidro do drugoga tjedna.” Review and Herald, 28. siječnja 1858.

Pogreške i opasnosti Prescottta i Daniellsa; Gradovi koje valja obrađivati

(A. G. Daniells bio je izabran za predsjednika Generalne konferencije 1901. godine. To upućuje na to da je ovaj dokument napisan 1910. godine, u vrijeme kada je gospođa White bila veoma zabrinuta zbog Daniellsova zanemarivanja gradova i njegova sudjelovanja u sporu oko „Svakidašnje žrtve”.)

Nedavno je Steve Wohlberg govorio da ne mora zauzeti stajalište o Svagdašnjoj službi, jer Ellen White nikada nije zauzela stajalište o Svagdašnjoj službi, te da, ako je prorokinji dovoljno dobro da zauzme takvo stajalište, dovoljno je dobro i za njega.

Pa, Ellen White doista je imala stajalište o „Svakidašnjoj”. Rekla je da su mileriti imali ispravno gledište o njoj te je razumjela da je ona poganstvo. Razumjela je da je, kada je poganstvo bilo uklonjeno, započelo 1335; i razumjela je da druga gledišta osim toga proizvode samo tamu i pomutnju.

A ono što iz povijesti 1850. godine možete pokazati kao ono što je doista bilo izdvojeno kao nešto što donosi tamu i pomutnju jest Crosierovo gledište da je Svagdašnja predstavljala Kristovu službu u Svetištu; stoga mislim da je ona imala razumijevanje o tome što je Svagdašnja bila, ne samo što je bila, nego i što je predstavljala, jer ako biste napustili to stajalište, otišli biste u tamu i pomutnju.

No, 1910. godine Ellen White također je ukorila predsjednika Generalne konferencije i W. W. Prescottta zbog promicanja toga istog gledišta kao i Crosierova.

I nijedan povjesničar neće tvrditi da su Prescott, Willie White i A. G. Daniells, kada su zastupali Svagdanju, zastupali stajalište da Svagdanja predstavlja Kristovu službu u Svetištu. To svatko zna.

Ali, ovdje imate cijeli članak iz Manuscript Releases, svezak 20.

Kada je ovo objavljeno? Pa, objavljeno je 1988.; dakle, dostupno je studentima adventizma na razmatranje 1988. godine.

Kada su Willie White, Prescott i Daniells uspostavili lažno gledište o Svagdašnjoj u adventizmu? Svoje su djelo izvršili od 1919. do 1931. godine. Do 1931. zaboravite na to!! Adventizam će naučavati da Svagdašnja predstavlja Kristovu službu u Svetištu, jer su prihvatili tumačenje Svetoga pisma koje dolazi od otpaloga protestantizma i katolicizma. I od ove točke nadalje, Svagdašnja se poistovjećuje s Kristovom službom u Svetištu.

Jao, ima nekih glasova koji se tome protive i koji znaju bolje, ali se od toga trenutka plima potpuno preokrenula.

A zatim 1988. godine Ellen White Estate objavljuje nam ovu izjavu iz 1910., upravo u vrijeme kada su Prescott, Daniells i Willie White uznemiravali pitanjem o Svagdašnjoj.

U ovoj fazi našega iskustva ne smijemo dopustiti da se naše misli odvrte od posebne svjetlosti dane [nam] da je razmotrimo na važnom skupu naše konferencije. A ondje je bio brat Daniells, na čiji je um neprijatelj djelovao;

Što to znači? Što znači da neprijatelj djeluje na tvoj um? To znači da Duh Sveti ne djeluje na tvoj um.

„...i na vaš um i na um starješine Prescotta djelovali su anđeli koji su bili izbačeni s neba...”

Sotonino je djelo bilo odvratiti vaše umove kako bi se unijele sitnice i crtice koje vam Gospodin nije nadahnuo da ih unosite. One nisu bile bitne. Ali to je mnogo značilo za djelo istine. A zamisli vaših umova, ako ste mogli biti odvučeni na sitnice ili crtice, djelo su Sotonine zamisli. Pretpostavljate da biste ispravljanjem sitnih stvari u napisanim knjigama činili veliko djelo. Ali naloženo mi je: Šutnja je rječitost.

Željeli su ući u knjigu Uriasa Smitha, Misli o Danielu i Otkrivenju, i ukloniti ono što je rekao o Svagdašnjoj kao o poganstvu. Zato je u ovom vremenskom razdoblju jedan od ljudi koji se bori protiv Willieja Whitea, Prescotta i Daniellsa čovjek po imenu Larry Smith.

Tko je Larry Smith? To je Urijin sin, i on zna što oni žele učiniti te stoji uz svoga oca: Svagdašnja je poganstvo.

Treba mi je reći: Prestanite sitničavo tražiti mane. Kad bi se ta đavolja namjera samo mogla provesti, tada vam se čini da bi se vaš rad smatrao najsjašnjim u zamisli. Neprijatelj je plan bio da sve navodno prijeporne značajke dovede ondje gdje se nisu slagali svi slojevi umova.

„I što onda? Upravo bi se izvršilo ono djelo koje godi đavlu. Vanjskima bi bio dan prikaz, ne naše vjere, nego upravo onakav kakav bi njima odgovarao, koji bi razvio crte karaktera koje bi“

učiniti što? „izazvati veliku pomutnju.”

Usvojena su i druga gledišta o Svagdašnjoj, koja donose zbrku i tamu.

„i iskoristiti zlatne trenutke koje valja revno upotrijebiti da se veliki navještaj iznese pred narod. Izlaganja o bilo kojoj temi na kojoj smo radili ne bi se mogla sva uskladiti, a posljedica bi bila da se zbune umovi vjernika i nevjernika. Upravo je to ono što je Sotona planirao da se dogodi — bilo što što bi se moglo uveličati kao neslaganje.”

Ako Gospodin da, kada počnemo dokazivati ove doktrine iz našeg proučavanja Biblije, osvrnut ćemo se na Ezekielu 28; jer upravo se u Ezekielu 28 prepoznaje sam korijen Svagdašnje. Ezekiel 28 govori o uzdignuću Lucifera, a ona to označuje; jer, dok nastoje reći da Svagdašnja predstavlja Kristovu službu u Svetišću, ne samo da su odbacivali ispravno razumijevanje Svagdašnje kao simbola samouzvišenja, nego su upravo to samouzvišenje očitovali u vlastitom iskustvu. Ona naglašava da bi unijeli zabunu u naše redove.

Evo sada jednoga velikog djela u kojem se mogu očitovati čudni duhovi. Ali Gospodin ima djelo koje treba izvršiti kako bi spasio duše koje propadaju; a mjesta koja bi Sotona, prurušen, mogao popuniti, unoseći pomutnju u naše redove, on će ispuniti do savršenstva, i sve će se one male razlike uvećati i postati istaknute.

A što znači: „I bilo mi je pokazano“? Bog joj je to izričito rekao.

„I od samoga početka bilo mi je pokazano da Gospod nije dao ni starješini Daniellsu ni Prescottu breme ovoga djela. Treba li uvesti Sotonine lukavštine, treba li to „Svakidašnje“ učiniti tako velikim pitanjem da se unese kako bi zbunilo umove i omelo napredovanje djela u ovome važnom vremenskom razdoblju? To ne bi trebalo biti, što god to bilo. Ovaj se predmet ne bi trebao uvoditi,“

Sestra White razumjela je Svagdašnju, i razumjela je da je učenje kako je Svagdašnja Kristova služba u Svetišu nešto što je došlo od anđela koji su bili izbačeni s Neba te da ono donosi samo pomutnju i tamu; a znala je i pionirsko stajalište da Svagdašnja predstavlja poganstvo te da je, kad je Svagdašnja bila uklonjena, započelo vremensko proročanstvo od 1335 godina. Ona je to znala. Znala je razliku, bez obzira na to što ovi ljudi žele reći.

„To ne bi trebalo biti, što god bilo. Ova se tema ne bi smjela uvoditi, jer bi duh koji bi se time unio bio zabranjujući, a Lucifer motri na svaki pokret. Sotonska bi oruđa započela njegovo djelo i u naše bi redove bila unesena zbrka. Nemate poziva tragati za razlikama u mišljenju koje nisu ispitno pitanje; ali vaša je šutnja rječitost. Cijela mi je stvar posve jasno predočena. Kad bi đavao mogao u ova pitanja uvući ikoga od našega vlastitog naroda, kao što je namjerio učiniti, Sotonina bi stvar trijumfirala. Sada valja bez odlaganja prihvatiti djelo i ne izražavati nikakvo [razmimoilaženje] u mišljenju.“

Sotona bi nadahnuo one ljude koji su izišli od nas da se ujedine sa zlim anđelima i da ometaju naše djelo nevažnim pitanjima, i kakva bi radost [tu] zavlada u taboru neprijatelja. Zbijte se, zbijte se. Neka svaka razlika bude pokopana. Naše je djelo sada posvetiti svu svoju tjelesnu snagu i svu snagu moždanih živaca tome da se te razlike uklone i da svi budu u skladu. Kad bi Sotoni s njegovom velikom neposvećenom mudrošću bilo dopušteno da zadobije i najmanje uporište, [radovao bi se].

Sada, kada sam vidjela kako radite, moj je um obuhvatio cjelokupnu situaciju i posljedice ako nastavite i date strankama koje su nas napustile i najmanju priliku da unesu pomutnju u naše redove. Vaš nedostatak mudrosti bio bi upravo ono što bi Sotona želio. Vaše glasno proglašavanje nije bilo pod nadahnućem Duha Svetoga. Upućena sam da vam kažem da vaše traženje mana u spisima ljudi koje je Bog vodio nije nadahnuto od Boga. A ako je to mudrost koju bi starješina Daniells dao narodu, nipošto mu ne dajte službeni položaj, jer on ne može rasuđivati od uzroka do posljedice. Vaša šutnja o toj temi vaša je mudrost. Sada, sve što nalikuje traženju mana u publikacijama ljudi koji nisu živi nije djelo koje je Bog ikomu od vas dao da čini. Jer da su ti ljudi — starješine Daniells i Prescott — slijedili dane upute u radu po gradovima, bilo bi mnogo, vrlo mnogo onih koji bi bili osvjedočeni o istini i obraćeni, sposobnih ljudi koji su [sada] na položajima do kojih se nikada neće doprijeti.

„Sav svijet treba smatrati jednom velikom obitelji. A kada imate takav izvor spoznaje iz kojega možete crpsti, zašto ste godinama ostavili svijet da propada bez svjedočanstava koja nam je dao naš Gospodin Isus Krist? Prava nas vjera uči da svakoga muškarca i svaku ženu smatramo osobom kojoj možemo činiti dobro.“

„Ovo je bilo tiskano mnogo godina: —Uravnotežen um’, svjedočanstvo upućeno starješini Andrews. Um se može odgajati da postane sila koja zna kada govoriti i kakva bremena preuzeti i nositi, jer Krist je vaš učitelj. I silno sam se bojala za vas [kad sam vas vidjela] kako uzvisujete svoju mudrost i slijedite put kojim unosite razlike u mišljenju. Gospodin traži mudre ljude koji mogu šutjeti kada je [to] za njih mudrost. Kad biste bili cjelovit čovjek, potrebna vam je posvećenost po Isusu Kristu. Sada je upravo započelo jedno djelo, i neka se mudrost očituje u svakom propovjedniku, u svakom predsjedniku konferencije. Ali ovdje je bilo djelo kojega ste se vi trebali prihvatiti prije mnogo godina, gdje ste bili potrebni da podignete svoj glas za upravo ovo djelo. Krist je svemu svojem narodu dao posebne upute što trebaju činiti i što ne trebaju činiti. I ostalo nam je malo vremena da ostvarimo pravednost Gospodnju. Vi možete razumjeti put Gospodnji. Vidjela sam vašu namjeru da vodite stvari prema vlastitoj zamisli nakon što ste postavljeni za predsjednika. Mislili ste da ćete učiniti čudesne stvari, što bi bilo djelo koje Bog nije stavio u vaše ruke da ga činite. Sada vaše djelo nije da tlačite, nego da oslobodite svaku moguću potrebu ako vas je Gospodin prihvatio da služite. Ali vi ste vrlo rano dali dokaz da se po vama nisu očitovali mudrost i posvećeni sud. Naglo ste iznosili pitanja koja ne bi bila prihvaćena osim ako bi Gospodin dao svjetlo.“

Poučena sam da se takvi prenamagli postupci nisu smjeli učiniti, kao što je bilo biranje vas za predsjednika konferencije čak i za još jednu godinu. Ali Gospodin zabranjuje ikakve daljnje takve prenamagljene radnje dok se to pitanje ne iznese pred Gospodina u molitvi; a budući da vam je došla poruka da je djelo Gospodnje koje počiva na predsjedniku najsvečanija odgovornost, niste imali nikakvo moralno pravo planuti, kao što ste učinili, glede teme o „Daily“ i pretpostavljati da će vaš utjecaj odlučiti to pitanje. Tu je bio starješina Haskell, koji je nosio teške odgovornosti, a tu je i starješina Irwin i nekoliko ljudi koje bih mogla spomenuti, a koji nose teške odgovornosti.

„Gdje je bilo vaše poštovanje prema ljudima u godinama? Kakvu ste vlast mogli vršiti a da ne uključite sve odgovorne ljude kako bi razmotrili to pitanje? No, istražimo sada tu stvar. Moramo sada ponovno razmotriti je li to Gospodnji sud, s obzirom na djelo koje je bilo zanemareno, da pokažete svoju revnost i nastavite djelo još jednu godinu. Ako biste nastavili djelo još jednu godinu uz pomoć onih koji će se ujediniti s vama, trebala bi se dogoditi promjena u vama i starješini Prescottu. I ponizite svoja vlastita srca pred Bogom. Gospodin će u vama morati vidjeti očitovanje drukčijega iskustva, jer ako je ikad bilo ljudi kojima je u ovom sadašnjem [vremenu] bilo potrebno ponovno obraćanje, to su starješina Daniells i starješina Prescott.“

Treba izabrati sedmoricu ljudi koji su ljudi mudrosti i koji po djelovanju milosti Božje daju dokaz obraćenja iznova. Jer ako su neki ljudi tako zaslijepljeni da ne mogu rasuđivati od uzroka do posljedice, te bi zanemarili ljude koji su nosili odgovornosti djela i te predsjednike konferencija, da bi ljudi koji nose djelo više od dvije godine bili zanemareni i da bi nastupila

takva nagla i nepromišljena posljedica da bi ljudi zanemarili upravo ono djelo koje im je godinama bilo stavljano pred oči — rad po gradovima — a starim ljudima ne bi se pridavala nikakva, ili tek vrlo mala, pozornost radi savjeta, nego bi objavljivali ono što sami izaberu dati narodu, to samo po sebi svjedoči o nepouzdanosti takvih ljudi da im se povjeri tako veliko i divno djelo.

Krist nije mrtav. On nikada neće dopustiti da se Njegovo djelo nastavlja na ovaj neobičan način. Ostavite knjige na miru. Ako je ikakva promjena nužna, Bog će se pobrinuti da sklad u toj promjeni bude dosljedan, ali kada je poruka povjerena ljudima s velikim odgovornostima koje su s time povezane, [Bog] zahtijeva vjernost koja djeluje kroz ljubav i pročišćuje dušu. Starješine Daniells i Prescott obojica trebaju novo obraćenje. Ušlo je neko neobično djelo, i ono nije u skladu s djelom koje je Krist došao izvršiti na našem svijetu; i svi koji su uistinu obraćeni činit će Kristova djela.

„Svi trebamo izvršavati djelo koje će proslaviti Oca. Došli smo do krize — ili se upravo u ovome pripremnom vremenu suobličiti karakteru Isusa Krista ili to i ne pokušavati. Starješina Daniells, ne trebate smatrati da vam je dano pravo da se vaš glas čuje s visine kao što ste činili u sličnim okolnostima. I razumijte, predsjednik konferencije nije vladar. On djeluje u vezi s mudrim ljudima koji zauzimaju položaj predsjednika koje je Bog prihvatio. Nema slobodu upletati se u spise u tiskanim knjigama iz pera onih koje je Bog prihvatio. Oni više ne smiju vladati ako ne pokažu manje vladajuće, gospodareće moći. Kriza je došla, jer će Bog biti obećan.“

„Kako Gospodin gleda na neobrađene gradove? Krist je na nebu. Sada treba biti priznanje: — Nema kraljevske vladavine. I sada je kriza ovoga svijeta. Sada sam Ja Sila da spasim ili da uništim. Sada je vrijeme kada je sudbina svijeta u Mojim rukama. Dao sam svoj život da spasim svijet. A „I ja, kad budem uzdignut“, spasonosna milost koju ću podariti dokazat će da će svi koji se budu oblikovali po božanskoj sličnosti i budu jedno sa Mnom raditi kao što Ja radim svojom silom otkupiteljske milosti.’ Tko god hoće, neka se uhvati sa svojom braćom da izvrši djelo koje im je dano da ga izvrše kada su na odgovornim položajima pod savjetom koji Gospodin daje, i neka najozbiljnije nastoji raditi u potpunom skladu s Njime koji je tako ljubio svijet da je dao svoj život kao potpunu žrtvu za spasenje svijeta. Govorim našim propovjednicima da, kada stupe na rad u našim gradovima, neka smirena svetost prati službu Riječi. Ne možemo ostaviti pravi dojam na umove ljudi ako mi . . . [Donja trećina ove stranice ostavljena praznom.]”

Prepisujem iz svojega Dnevnika. Istina kakva je u Isusu — govorite je, molite je, vjerujte svakoj riječi u njezinoj jednostavnosti. Što biste dobili kad bi se pogreške iznosile pred ljude koji su otpali od vjere i poslušali zavodljive duhove, ljude koji su ne tako davno bili s nama u vjeri? Hoćete li stati na đavlovu stranu? Posvetite svoju pozornost neobrađenim poljima. Pred nama je djelo po svemu svijetu. Dane su mi predodžbe o Johnu Kelloggu.

Jedna vrlo privlačna osoba predstavljala je misli prividno uvjerljivih argumenata koje je iznosila, osjećaje različite od istinske biblijske istine. A oni koji su gladovali i žedali za nečim novim iznosili su misli [tako prividno uvjerljive] da je starješina Prescott bio u velikoj pogibli. Starješina Daniells bio je u velikoj pogibli [da] bude obavijen zabludom da bi, kad bi se ti

osjećaji mogli posvuda iznositi, to bilo kao novi svijet.

„Da, bilo bi, ali dok su im umovi tako bili zaokupljeni, pokazano mi je da brat Daniells i brat Prescott u svoje iskustvo utkivaju osjećaje duhovnoga [spiritističkoga] obilježja te naš narod privlače lijepim osjećajima koji bi, kad bi bilo moguće, prevarili i same izabranike.”

Sami izabrani neće biti zavedeni, ali bit će ljudi koji stoje uz same izabrane, a koji će biti zavedeni. Sami izabrani jesu mudre djevice. Lude djevice bit će zavedene, zar ne?

I kao mudre djevice u ovom vremenskom razdoblju, kada je kušnja tu da zavede i same izabrane, dok mudre djevice primaju izlivanje Duha Svetoga, što primaju lude djevice? Snažnu zabludu iz 2. Solunjanima. Time ćemo se također baviti u vezi sa Svagdašnjom.

—„upletali su u svoje iskustvo osjećaje duhovnog[a] obličja i privlačili naš narod lijepim osjećajima koji bi, kad bi bilo moguće, prevarili i same izabrane.“

Koja je sama srž spiritizma?

Kad je riječ o priči o kralju Šaulu, što je Samuel rekao? „Nepokornost je kao čaranje.” Nepokornost je čaranje.

Gdje Šaul završava?

IZ PUBLIKE: S vješticom iz Endora.

S vračarom iz Endora.

Što je to kralj Šaul učinio da proizvede ovaj slijed događaja koji ga vodi k vračari u Endoru? Svoju je riječ stavio iznad Božje Riječi. Bilo mu je rečeno što da učini, ali je ipak nastavio i učinio ono što je sam htio učiniti.

Sâmo dno spiritualizma jest stavljanje svoje riječi iznad Božje Riječi. Tu sve započinje. To je vračarstvo.

Vračarstvo je prepoznavanje načina na koji vas Sotona dovodi pod svoj utjecaj. Način na koji vas opčinjava jest magijski izraz koji se odnosi na magijsku obmanu.

Kad ste začarani, tko prvi postaje začaran? Vještica. Sve započinje kad svoju riječ postavim iznad Božje Riječi. To je vračanje, to je pobuna, i ja sam taj koji je postao začaran. I to se dogodilo Daniellsu i Prescottu.

A kakve su osjećaje Daniells i Prescott nastojali unijeti dok se to događalo? Pogrešno gledište o Svagdašnjoj.

A koje je pravo shvaćanje Svagdašnje? Da je to poganstvo, a poganstvo je religija samouzvišenja. To je religija koja je započela u dvorovima Neba kada je Sotona, kada je Sotona, svoju riječ uzdigao iznad Božje Riječi i uveo u povijest čovječanstva tajnu bezakonja.

Tajna bezakonja jest Sotonino djelo kojim nas opčinjava. To je Sotonino djelo kojim nas navodi da svoju riječ ili njegovu riječ stavimo iznad Božje Riječi.

Pratite li moju misao?

Potražite bezakonje. Ono će definirati bezakonje u Strongovoj konkordanciji. A kada ga svedete na korijensku riječ, koja je korijenska riječ za bezakonje? Alfa, alfa. To je Alfa otpadništvo.

Kada su Daniells i Prescott zastupali ovo bezumno gledište? U razdoblju Alfa otpadništva.

Dakle, nemojte propustiti što sestra White ovdje govori o zavođenju samih izabranih i o čitanju Ezekiel 28. Ona je znala što se događa. Znala je da je ta stvar o Svagdašnjoj nešto što nije samo doktrinarno pogrešno, nego zahtijeva od onih koji će propovijedati pogrešno gledište o Svagdašnjoj da svoju riječ stave iznad Božje Riječi te ih dovodi u položaj u kojem su opčinjeni; i stoga su oruđe u Sotoninoj ruci da svojom pobunom opčinjavaju druge.

Moram svojim perom zabilježiti [činjenicu] da bi ova braća u svojim zavaravajućim zamislima uviđala nedostatke koji bi istinu doveli u neizvjesnost; a [ipak] bi oni nastupali kao [da imaju] veliko duhovno rasuđivanje. A sada im trebam reći [da], kada mi je ta stvar bila pokazana,

Ljudi kažu: „Oh, Ellen White, ona nema stajalište o Svagdašnjoj.“

„kad mi je ova stvar bila pokazana, dok je starješina Daniells podizao svoj glas kao trubu zastupajući svoje ideje o —Daily, prikazani su mi kasniji rezultati. Naš je narod postajao zbunjen. Vidjela sam ishod, a potom su mi bila dana upozorenja da, ako bi starješina Daniells, ne obazirući se na posljedice, bio tako pod dojmom i dopustio sebi vjerovati da je pod Božjim nadahnućem,“

To je spiritualizam. Svoju je riječ uzdigao iznad Božje Riječi. Vjeruje da ga nadahnjuje Bog.

„da bi se, ako bi starješina Daniells, ne obazirući se na ishod, bio tako dojmio i dopustio sebi da povjeruje kako je pod Božjim nadahnućem, posijao skepticizam posvuda među našim redovima, i mi bismo bili ondje kamo bi Sotona nosio svoje poruke. U ljudskim bi umovima bila posijana ukorijenjena nevjera i skepticizam, a čudni usjevi zla zauzeli bi mjesto istine. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.

Neobični usjevi zla danas rastu posvuda po adventizmu.

Ellen White daje svoju potporu pionirskom razumijevanju 2520.

Ellen White daje svoju potvrdu pionirskom razumijevanju da „Svagdašnja“ u Knjizi proroka Daniela predstavlja poganstvo.